

Sygn. akt II AKa 197/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Sędziowie	SA Stanisław Kucharczyk SO del. do SA Dorota Mazurek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

3. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Barbary Januszewskiej - Daszuty

po rozpoznaniu w dniach: 4 lutego, 19 lutego i 12 marca 2021 r. sprawy

1. **T. G. (1),**
2. **T. C. (1),**
3. **B. B. (1),**
4. **Ł. Ł. (1),**
5. **A. B. (1),**
6. **M. S.,**
7. **J. K. (1),**
8. **C. T. (1),**
9. **T. K. (1)**

oskarżonych z art. 258 §1 k.k., z art. 62 §2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt III K 144/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej T. G. (1) za czyny opisane w punktach XXII, XXV i XXX części wstępnej, w części dotyczącej C. T. (1) za czyn opisany w punkcie XXXVI części wstępnej, w części dotyczącej M. S. za czyn

opisany w punkcie LIX części wstępnej a przypisane w punktach 16, 17, 20, 73 i 79 części dyspozytywnej i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. postępowanie o te czyny umarza, zaś kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa, a w konsekwencji uchyla kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec C. T. (1) i T. G. (1),

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. czyny zarzucane A. B. (1) w punktach XXXIX i LIV, a na podstawie art. 435 §1 k.p.k. – także zarzucane M. S. w punkcie LVII, T. G. (1) w punkcie IV, XXIV, T. C. (1) w punkcie XLI, B. B. (1) w punkcie LI, LII, a przypisane w punktach 5, 36, 51, 64, 71 części dyspozytywnej - kwalifikuje z art. 587 §1 k.s.h. w zb. z art. 272 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jako podstawę wymiaru kary wskazuje art. 272 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. oraz obniża kary jednostkowe: orzeczone wobec A. B. (1) i B. B. (1) w punktach 51 i 64 części dyspozytywnej – do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a wobec T. C. (1) i M. S. orzeczone w punktach 36 i 71 części dyspozytywnej – do 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. uchyla kary łączne pozbawienia wolności wobec A. B. (1), M. S., B. B. (1), T. C. (1) oraz karę łączną grzywny wobec A. B. (1),

3. uniewinnia A. B. (1) od popełnienia czynów zarzucanych w punktach XLV i LXIX części wstępnej, a przypisanych w punktach 63 i 68 części dyspozytywnej, kosztami procesu w tej części obciążając Skarb Państwa.

4. w zakresie czynu zarzucanego A. B. (1) w punkcie LV części wstępnej uznaje tego oskarżonego za winnego tego, że w okresie między 18 marca 2011r. a 8 lipca 2011r. w P. i S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby, po wystawieniu poświadczającej nieprawdę faktury VAT w imieniu (...) sp. z o.o. nr (...) z dnia 18 marca 2011r. na rzecz (...) sp. z o.o. potwierdził w toku czynności sprawdzających prawidłowość i rzetelność dokumentów u kontrahentów na podstawie art. 274c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa przeprowadzonych z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego P. z dnia 16.05.2011r. znak (...) udzielił pomocy B. B. (1) we wprowadzeniu w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego P. co do prawa obniżenia podatku naliczonego o podatek należny wynikający z ww. poświadczającej nieprawdę faktury VAT, udzielając pomocy B. B. (1) w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Naczelnika Urzędu Skarbowego P. w kwocie 2300 zł, tj. czynu z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i art. 33 §2 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych każda,

5. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie LXII części wstępnej, czyn A. B. (1) kwalifikuje z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zb. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 299 §1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i obniża karę za ten czyn do roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych,

6. w opisie czynu zarzucanego J. K. (1) w punkcie LXI części wstępnej, a przypisanego w punkcie 77 części dyspozytywnej z opisu czynu eliminuje „czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu”, z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 37 §1 pkt 2 k.k.s., z wymiaru kary eliminuje karę pozbawienia wolności oraz orzeczenie o warunkowym zawieszeniu jej wykonania (punkt 78),

7. z opisu czynu zarzucanego T. K. (2) w punkcie XXXIII części dyspozytywnej eliminuje faktury (...),

8. karę wymierzoną T. G. (1) za czyn opisany w punkcie I części dyspozytywnej obniża do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

9. obniża karę łączną wobec Ł. Ł. (1) do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

10. obniża wysokość stawki dziennej orzeczonej wobec B. B. (1) w karach jednostkowych i karze łącznej do 100 (stu) złotych,

11. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s., art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. łączy wymierzone:

a. T. G. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 700 (siedmiuset) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych każda,

b. A. B. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 600 (sześciuset) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych,

c. T. C. (1) kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

d. B. B. (1) kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

e. M. S. kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, do tej kary odnosząc orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary,

12. na podstawie art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. łączy wymierzone C. T. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza kary łączne 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 (czteryście pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 200 (dwieście) złotych,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. i r.pr. P. S. (1) wynagrodzenie za obronę z urzędu udzieloną przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie odpowiednio C. T. (1) i T. G. (1) w kwocie po 1033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy, 20/100) złotych, w tym podatek VAT,

V. zasądza od oskarżonych T. G. (1), T. C. (1), B. B. (1), Ł. Ł. (1), A. B. (1), M. S., J. K. (1), C. T. (1) i T. K. (1) wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących związanych ze skazaniem i wymierza opłaty:

1. T. G. (1) – 28.400 (dwadzieścia osiem tysięcy czterysta) złotych za obie instancje,

2. T. C. (1) – 32.400 (trzydzieści dwa tysiące czterysta) złotych za obie instancje,

3. B. B. (1) – 16.400 (szesnaście tysięcy czterysta) złotych za obie instancje,

4. Ł. Ł. (1) – 16.300 (szesnaście tysięcy trzysta) złotych za obie instancje,

5. A. B. (1) – 24.400 (dwadzieścia cztery tysiące czterysta) złotych za obie instancje,

6. M. S. – 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,

7. J. K. (1) – 16.000 (szesnaście tysięcy) złotych za obie instancje,

8. C. T. (1) – 18.300 (osiemnaście tysięcy trzysta) złotych za obie instancje,

9. T. K. (1) – 16.300 (szesnaście tysięcy trzysta) złotych za drugą instancję.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	AKa 197/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	9		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 lipca 2019r., sygn. III K 144/13			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść	# zasadny # częściowo zasadny	

polegający na uznaniu, iż oskarżony Ł. Ł. (1) działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z art. 258 § 1 k.k., w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż taka grupa nie istniała, a z całą pewnością Ł. Ł. (1) nie miał świadomości, aby działał w zorganizowanej grupie przestępczej (apelacja obrońcy Ł. Ł. (1))

niezasadny

błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że funkcjonował

zorganizowana grupa przestępcza mająca na celu popełnianie przestępstw, w tych przestępstwach skarbowych,

oskarżony T. C. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą,

chęć współdziałania T. C. (1) z oskarżonym T. G. (1), już od ich spotkania w 2009r., wykazywanie się przez T. C. (1) inicjatywą, w tym - chęcią pozornego odkupienia nieruchomości w G. i w S. przy ul. (...) oraz wyszukiwanie przez T. C. (1) na własną rękę znajomych z N. i okolic, którzy mogliby wystawiać nierzetelne faktury albo dla których oskarżony mógłby wystawiać takie faktury, przemawia za uznaniem, że oskarżony T. C. (1) kierował zorganizowaną grupą

	<p>przestępczą (str. 587 uzasadnienia wyroku), mimo że wskazane okoliczności nie są wystarczające do wyciągnięcia powyższego wniosku a zatem w tym wypadku zachodzi sprzeczność ustaleń sądu z zasadami logicznego rozumowania (apelacja obrońcy T. C. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie ma najmniejszych wątpliwości, iż osobą inicjującą działania pozostałych sprawców był T. G. (1). Nie oznacza to jednak usprawiedliwienia, czy ekskulpowania oskarżonych, w tym T. C. (1) czy Ł. Ł. (1). Przez okres półtora roku istniała grupa przestępcza, w skład której wchodził T. G. (1), T. C. (1), Ł. Ł. (1), B. B. (1) i A. B. (1) (oraz wyłączeni do odrębnych postępowań: P. D. i K. S. (1)), którzy przy wykorzystaniu 14 podmiotów gospodarczych, działających w formie spółek z ograniczoną odpowiedzialnością czy przedsiębiorców wystawiały i przyjmowały faktury dokumentujące w sposób nierzetelny czynności, które nigdy się nie odbyły, wystąpiły bądź też umożliwiły innym podmiotom wystąpienie</p>		

przy wykorzystaniu właśnie tych faktur - o zwrot należności publicznoprawnych w nierzadko wielkich rozmiarach. Wreszcie, członkowie grupy legalizowali środki pochodzące ze zwrotów podatku poprzez dokonywanie szeregu transakcji na kontach osób wchodzących w skład grupy, maskujących pochodzenie tych środków pod pretekstem płatności za faktury, które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Nie ulega wątpliwości, iż działalność ta była prowadzona na tyle profesjonalnie, iż mogła funkcjonować przez wspomniany okres półtora roku i przynieść uczestnikom grupy milionowe korzyści. Osobą, która założyła podstawowy dla tej grupy podmiot, czyli spółkę (...) był T. G. (1), a następnie wspólnikami jej zostali Ł. Ł. (1) i B. B. (1). T. G. (1) nakreślił też schemat działania przy wykorzystaniu działalności (...), czy spółki (...) biorących już udział w poprzednich grupach przestępczych lub utworzonych na bazie podmiotów wówczas istniejących jak (...) będący emanacją spółki (...), o której zresztą wspomina C. T. (1) w swoich wyjaśnieniach. B. B. (1) prowadził dalej działalność jako prezes

zarządu W. E., a Ł. Ł. (1) w ramach swojej działalności gospodarczej V. (...). Wreszcie, A. B. (1) działał jako prezes zarządu B. (...). Wszystkie te podmioty uczestniczyły w tworzeniu nierzetelnych faktur opiewających na znaczne kwoty i w ramach podziału zadań faktury te, a w ślad za nimi pieniądze uzyskane ze zwrotów VAT były przekazywane uczestnikom grupy, którzy mieli swój udział w uzyskiwanych korzyściach, a zatem istniał wspólny interes, z którym się identyfikowali.

Niesłusznie skarżący identyfikują brak wyobrażenia konsekwencji, które miały spotkać członków grupy, zwłaszcza debiutujących w grupach organizowanych przez T. G. (1) z brakiem zamiaru, bo nie są to pojęcia jednoznaczne. Często sprawcy przeświadczeni o bezkarności, możliwości szybkiego zarobienia pieniędzy uważają, że unikną kary, co nie zmienia faktu, że wchodzą w działalność przestępną ulegając chęci łatwego zarobku i mając zamiar popełnienia czynów zabronionych. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w przypadku grupy będącej przedmiotem osądu. Osobno potraktować trzeba przypadek A. B. (1), wobec którego nie

ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż nie wiedział jaką działalnością parał się T. G. (1), zwłaszcza, gdy w styczniu 2010r. w sądach znajdowały się co najmniej dwa akty oskarżenia, w których obaj byli oskarżani o udział w zorganizowanych grupach przestępczych i popełnienie przestępstw skarbowych na wielkie kwoty. W jego przypadku mówienie o braku świadomości czy szerzej zamiaru byłoby już nieuzasadnioną naiwnością.

Podsumowując wątek trzeba stwierdzić, iż istniała struktura zorganizowana i kierowana przez T. G. (1), kierowana przez T. C. (1), do której należeli wymienieni wyżej oskarżeni, cechująca się wspólnym celem, wspólnym interesem w postaci uzyskiwania korzyści kosztem Skarbu Państwa dzielonych pomiędzy uczestników grupy oraz trwałością struktury. Nie był to oczywiście zhierarchizowany oparty na dyscyplinie związek przestępny, ale też stałość grupy, wspólnota celu i działania przemawiają za uznaniem jej za coś znacznie bardziej zorganizowany niż luźny związek osób.

Dlatego brak było podstaw do uwzględnienia

zarzutów apelacji skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu o punkcie I.			
Wniosek			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. Ł. (1) od czynu opisanego w pkt 55 sentencji (apelacja obrońcy Ł. Ł. (1))</p> <p>o zmianę wyroku przez uniewinnienie T. C. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie I, wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w punktach od 31 do 35, 37, 38, 40, 41 i 43 części rozstrzygającej wyroku znamienia w postaci działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i zakwalifikowanie czynu z art. 258 § 1 k.k. (apelacja obrońcy T. C. (1))</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacji Sąd nie uwzględnił wniosku apelacji.			

<p>3.2.</p>	<p>naruszenie art. 53 § 1 i art. 60 § 3 i 6 Kodeksu karnego oraz art. 36 i 39 Kodeksu karnego skarbowego poprzez rażącą niewspółmierność kary, wymierzonej temu oskarżonemu w stosunku do ustalonych przez Sąd okoliczności popełnienia przez niego przestępstwa, jak również zachowania się oskarżonego T. G. (1) po popełnieniu przestępstwa oraz nieuwzględnienie przez to celów, jakie kara ta powinna spełniać w stosunku do oskarżonego, a przy tym nieuwzględnienie lub nie w pełni uwzględnienie przy wymiarze kary prawidłowo dyrektyw płynących z art. 53 i art. 60 § 3 i 6 Kodeksu karnego oraz art. 36 i 39 Kodeksu karnego skarbowego, poprzez pominięcie lub niewłaściwą ocenę okoliczności łagodzących, takich jak:</p> <p>a) przyznanie się oskarżonego T. G. (1) do winy,</p> <p>b) skruchy oskarżonego T. G. (1),</p> <p>c) zachowanie się oskarżonego T. G. (1) po popełnieniu przestępstwa,</p> <p>d) złożenie przez oskarżonego T. G. (1) wyczerpujących wyjaśnień w których ujawnił wobec organów ścigania istotne informacje dotyczące</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

	<p>przestępstw, które popełnił, przestępstw które popełnił we współdziałaniu z innymi oskarżonymi, jak również przestępstw popełnionych przez inne osoby,</p> <p>e) stosowanie się przez oskarżonego T. G. (1) do obowiązków wynikających z dozoru i poprawnego przebiegu tego dozoru (apelacja obrońcy T. G. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie mogło dojść do obrazy art. 60 § 3 i 6 k.k. w odniesieniu do niemal wszystkich (poza czynem z punktu I części wstępnej) przestępstw powszechnych zarzucanych i przypisanych T. G. (1), jeżeli weźmie się pod uwagę, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymierzona w punkcie 3 części dyspozytywnej kara nie jest wykonywana z uwagi na dyspozycję art. 8 k.k.s., - w punktach 5, 7, 8, 11, 13, 14, 18, 21, 25 i 28 części dyspozytywnej zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary, wymierzając wyłącznie kary grzywny, - w punktach 23, 24, 26 i 27 części dyspozytywnej zastosowano nadzwyczajne złagodzenie 		

kary, wymierzając kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 lub 10 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem dopuszczalne na podstawie art. 60 § 6 pkt 3 k.k., zważywszy, że z racji zastosowania art. 294 § 1 k.k. najniższa kara grożąca za te czyny wynosiła 1 rok pozbawienia wolności.

Nie mogło również dojść do obrazy art. 36 § 1 k.k.s. w sytuacji, gdy przepis przewiduje, że stosując nadzwyczajne złagodzenie kary **sąd może** orzec kary łagodniejsze. W przeciwieństwie zatem do Kodeksu karnego dla "małego świadka koronnego" nie przewiduje się obliwu nadzwyczajnego złagodzenia kary, co wyklucza możliwość obrazy prawa materialnego.

Odnosnie czynu zarzucanego w punkcie I zauważalna jest pewna niekonsekwencja Sądu, który z jednej strony wskazał w podstawie wymiaru kary art. 60 § 3 k.k., a z drugiej orzekł - karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy zagrożeniu wynoszącym od roku do 10 lat pozbawienia wolności kara orzeczona nie została wymierzona poniżej dolnego progu ustawowego i wymagała korekty. Biorąc pod uwagę potrzebę zastosowania

nadzwyczajnego obostrzenia kary, ale i czas trwania grupy, inspirującą rolę oskarżonego, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że konieczne jest orzeczenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, jako najlepiej oddającej cele kary.

W zakresie przestępstw skarbowych Sąd I instancji mógł, ale nie musiał stosować nadzwyczajne złagodzenie kary i nie sposób dopatrzeć się w tym obrazu prawa materialnego. Oceniając natomiast zarzut obrońcy przez pryzmat zarzutu rażącej niewspółmierności kary trzeba było wziąć pod uwagę długotrwałość, wielość czynów zabronionych, czy znaczące kwoty należności publicznoprawnych narażonych, czy wręcz uszczuplonych, by dojść do przekonania, że kary jednostkowe, jak i kara łączna nie rażą swoją surowością.

Nie sposób nie wziąć pod uwagę również modus operandi oskarżonego, który po popełnieniu czynów zabronionych natychmiast organizował kolejną grupę, werbował te same (C. T. (1), A. B. (1)), czy kolejne osoby i z nimi dopuszczał się kolejnych przestępstw, po czym - po wykryciu tych przestępstw, ujawniał wszystkie istotne okoliczności, szedł na

współpracę z organami ścigania i prokuratorem, korzystał z art. 60 § 3 Kodeksu karnego i - co istotne dla Sądu odwoławczego orzekającego w tej sprawie - powracał do przestępstwa. Dość powiedzieć, że w sprawie II AKa 150/18, prowadzonej w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą III K 3/10 rozpoznawane były czyny z lat 2000-2002, śledztwo prowadzone było od 2008r. (VI Ds. 2/08), a akt oskarżenia został wniesiony w pierwszych dniach 2010r., czyli w momencie, gdy jeszcze popełniane były przestępstwa będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. W sprawie II AKa 186/16 rozpoznawane były środki odwoławcze od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie prowadzonego pod sygnaturą III K 53/10, a popełnione w latach 2003-2005, o które śledztwo wszczęto jeszcze wcześniej bo w 2006r. (VI Ds. 59/06). Fakt prowadzenia śledztwa, wniesienia aktu oskarżenia nie był czynnikiem hamującym dalszą przestępczą działalność T. G. (1), gdyż miał już opracowany modus operandi, skutecznie jednakże wykluczający twierdzenia o wyrażeniu szczerzej skruchy, żalu za popełnione czyny, czy też

<p>wskazujących na szansę na poprawę zachowania i powstrzymanie się od popełniania przestępstw. Sąd I instancji uznał, że na taką korektę zachowania nie ma szans i Sąd odwoławczy podzielił to stanowisko. Dlatego, co do zasady, wyrok w zaskarżonej części należało utrzymać w mocy co do orzeczenia o karze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę punktów 1-29 zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu T. G. (1) kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do kary i przekazanie sprawy w tym zakresie i w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji (apelacja obrońcy T. G. (1))</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowa zasadność apelacji obrońcy T. G. (1) wiązała się z koniecznością obniżenia kary za czyn I oraz umorzenia postępowania za czyny opisane w punktach XXII, XXV i XXX części wstępnej, a</p>		

co z kolei powodowało konieczność uchylecia kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny.

Nowe kary łączne musiały bazować na karach jednostkowych wymierzonych za czyny:

- za czyn I - 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn II - 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych po 200 zł grzywny,

- za czyn III kary były niewykonywane,

- za czyny IV i XXIV - 200 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn V - 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn VI - 100 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyny VII, XVII, XIX, XXXII, XXXIV i IX - kara 120 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn VIII - 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn XI - 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn XII - 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,

- za czyn XIII - 3 miesiące
pozbawienia wolności i
300 stawek dziennych po
200 złotych,

- za czyny XIV i XV - 100
stawek dziennych po 200
złotych,

- za czyny XVI, XX i XXIII
- 200 stawek dziennych po
200 złotych,

- za czyn XVIII - 200
stawek dziennych po 200
złotych,

- za czyny XXVI, XXVII
i XXIX - 200 stawek
dziennych po 200 złotych,

- za czyn XXVIII - 1 rok
i 2 miesiące pozbawienia
wolności oraz 400 stawek
dziennych po 200 złotych,

- za czyn XXXI - 200
stawek dziennych po 200
złotych,

- za czyn XXXIII - 1 rok
i 6 miesięcy pozbawienia
wolności i 400 stawek
dziennych grzywny po 200
złotych,

- za czyn XXXVIII -
10 miesięcy pozbawienia
wolności i 300 stawek
dziennych po 200 złotych,

- za czyn XLIV -
10 miesięcy pozbawienia
wolności i 200 stawek
dziennych po 200 złotych,

- za czyn XLVIII - 100
stawek dziennych grzywny
po 200 złotych,

- za czyn LXII - 10 miesięcy
pozbawienia wolności i

300 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn LXIV - 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 200 złotych,

- za czyn LXV - 100 stawek dziennych grzywny po 200 złotych.

Jeżeli przyrówna się sumę nowoorzeczonych i dotychczasowych kar jednostkowych pozbawienia wolności otrzyma się współczynnik 80%. Podobnie suma liczby stawek dziennych po częściowym umorzeniu postępowania w stosunku do liczby stawek dziennych w zaskarżonym wyroku daje 88% dotychczasowej liczby.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny w Szczecinie nie znajdując podstaw do kwestionowania zasad wymiaru kary, jakie zastosował Sąd Okręgowy w Szczecinie w zaskarżonym wyroku, ale uwzględniając obniżenie kary za jeden czyn i umorzenie postępowania o trzy czyny, w miejsce kar łącznych 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 800 stawek dziennych grzywny po 200 złotych orzekł kary łączne: 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 700 stawek dziennych grzywny po 200 złotych. Wymiar kary łącznej pozbawienia wolności uniemożliwia zastosowanie

<p>warunkowego zawieszenia wykonania kary, a prokurator nie zaskarżył wyroku na niekorzyść zarzucając obrazę art. 60 § 4 k.k.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>mająca wpływ na treść skarżonego orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 KPK poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów (dowolne ocena materiału dowodowego), przejawiającej się m.in. w:</p> <p>1. nadaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom T. G. (1) w części, w jakiej nie korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego J. K. (1), w szczególności co do usług jakie świadczył na rzecz jego firmy A. B. (1) i forma B. (...); sposobu rozliczania się przez te podmioty; co do tego, że objęte zarzutem faktury są nierzetelne i nie odzwierciedlały rzeczywistych usług, a służyły jedynie do tworzenia J. K. (1) fikcyjnych kosztów, zaś wszelkie czynności jakie miał A. B. (1) wykonywać miały jedynie uwiarygodnić wystawienie faktu, zaś w rzeczywistości pieniądze te były z powrotem zwracane J. K. (1) w sytuacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

gdy jego wyjaśnienia winny być przez Sąd oceniane z wyjątkowo dużą dozą ostrożności jako osoby zdemoralizowanej, o czym świadczy trzykrotna karalność za czyn z art. 258 KK, jako osoby zainteresowanej na przedstawienie oskarżonego J. K. (1) oraz innych oskarżonych w negatywnym świetle przez wzgląd m.in. na podjętą "współpracę" T. G. (1) z organami ścigania, w tym i osobistym interesem oskarżonego T. G. (1) w uzyskaniu dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary (posiadanie interesu prawnego i osobistego w budowaniu oskarżeń bez potwierdzających ich danych dowodowych); wszelka "wiedza" T. G. (1) była pośrednia i nie była potwierdzana przez niego u źródła (a więc niepewna), zaś wyjaśnienia oskarżonego T. G. (1) nie zostały złożone spontanicznie, ale pod wpływem impulsu wynikającego z chęci uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary; wyjaśnienia T. G. (1) znajdują potwierdzenie w wystawianych fakturach, jednakże nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji, która by miała potwierdzić dokonywanie na rzecz J. K. (1) wypłat przez A. B. (1) (zwroty); nie ma dowodów,

gdzie, kiedy miałyby dochodzić do "zwrotów" kwot wynikających z opłaconych faktur, a w konsekwencji, twierdzenie o "zwrotach" jako bezdowodowo nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych,

2. nadaniu waloru wiarygodności

wyjaśnieniom A. B.

(1) w części, w jakiej nie korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego i zarazem odmowie nadania waloru wiarygodności

wyjaśnieniom A. B. (1)

w części w jakiej potwierdzają zdarzenia

opisywane przez J. K.

(1), w sytuacji gdy

wyjaśnienia A. B. (1) są

zmiennie, a na zmiennych

wyjaśnieniach nie sposób

budować pewnych ustaleń,

zwłaszcza, gdy treść

tych zmiennych wyjaśnień

nie ma potwierdzenia

w dokumentacji czy w

innych dowodach, które

w sposób niebudzący

wątpliwości mogłyby

przekonywać o

procederze; zarazem w

świetle wyjaśnień

oskarżonego J. K. (1)

wyjaśnienia A. B. (1)

w części korespondującej

z wyjaśnieniami J.

K. (1) uznać należało

za wiarygodne, gdyż

najpełniej obrazują one

sposób działania

podmiotów oraz brak

zamiaru popełnienia

przestępstwa, w tym

odzwierciedlanie przez

faktury rzeczywistych zdarzeń gospodarczych i na tej podstawie,

3. odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. K. (1), w tym w szczególności:

co do usług jakie świadczył na rzecz jego firmy (...) oraz firma B.(...),

co do należności na rzecz A. B. (1) wynagrodzenia, objętego fakturami VAT jako wynikającemu z rzeczywiście wykonanych usług,

co do sposobu rozliczania się przez wyżej oznaczone podmioty;

co do braku znajomości z T. G. (1) i źródła jego wiedzy o zdarzeniach gospodarczych pomiędzy B. (...) a M. (...),

co do tego, że objęte zarzutem faktury są rzetelne oraz odzwierciedlają rzeczywiste usługi i jako takie nie służyły wyłącznie do tworzenia oskarżonemu fikcyjnych kosztów;

co do przyczyny uzyskiwanych pieniędzy od oskarżonego A. B. (1) (zwroty pożyczek),

podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) zasługują na danie im wiary w całości, gdyż złożył wyjaśnienia jeszcze na etapie postępowania

przygotowawczego, kiedy to nie miał wiedzy o materiale dowodowym, który leżał u podstaw postawionego jemu zarzutu, a okoliczność ta sama w sobie powinna być wzięta pod uwagę jako wyraz szczerości jego wypowiedzi, jego przekonania o tym, że jego wyjaśnienia pozwolą na niekontynuowanie postępowania karnego wobec jego osoby, że jego wyjaśnienia uwolnią go od zarzutu; z wyjaśnień oskarżonego wynika okoliczność zawierania umów z (...), B. (...), wykonywanie przezeń ww. umów, rzeczywistego wykonywania przez A. B. (1) oraz B. (...) usług na rzecz J. K. (1) i związana z tym rzetelność wystawionych faktur (tak co do zasady, jak i co do wysokości) objętych zarzutem; wystawianie przez oskarżonego faktury dla (...)u uzasadnione było treścią zawartych umów, przy czym, owe faktury były ewidencjonowane w urzędzeniach księgowych J. K. (1) i (...)u; za wystawionymi fakturami, tak przez J. K. (1), jak i za fakturami wystawionymi przez B. (...) (...) szła realizacja płatności, na dowód czego istnieją wyciągi bankowe potwierdzające operacje finansowe, zaś istnienie tych wyciągów dowodzi transparentności transakcji; oskarżony nie miał wpływu na to, w

jaki sposób i czy w ogóle, Spółka z o.o. B. (...)realizuje płatności na rzecz kogokolwiek w sposób niezgodny z prawem; sylwetka J. K. (1) kreślona przez jego dotychczasowy sposób życia, przeczy, a w każdym razie, nie potwierdza istnienia po jego stronie przestępczych zamiarów względem społeczeństwa - oskarżony J. K. (1) nie był nigdy karany; Sąd meriti, zdaje się, nie wychwycił istoty działalności prowadzonej przez oskarżonego J. K. (1) i in. - o czym szerzej w treści uzasadnienia niniejszej apelacji przy czym powyższe skutkowało zarazem błędną, niewłaściwą oceną postawy oskarżonego J. K. (1) jako osoby, której zachowania, działania w postępowaniu karnym obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności karnej, a z której to oceny wynika, że Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i innym oskarżonych i świadków jedynie w zakresie w jakim obciążały one jego osobę, natomiast w zakresie w jakim wyjaśnienia i inne dowody miałyby przemawiać i przemawiają na jego korzyść - Sąd ich nie uwzględnił i w tym zakresie odmówił im wiary, w czym obrońca oskarżonego upatruje wybiórczości oceny Sądu meriti, co

miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia bo też naruszyło zasadę obiektywizmu w rozumieniu art. 4 KPK, w myśl której Sąd zobowiązany był i jest do badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a nie dające się usunąć wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 KPK rozstrzygać na korzyść oskarżonego, czego Sąd, postępując ów przepis, obraził go skazując niewinną osobę za czyn, którego nie popełnił J. K. (1) a także podnosząc wszelkie zarzuty, w tym i przedawnienia, a także te, które nie zostały wyjawione, także wskutek ułomności obrończej, a które dostrzeże Sąd w składzie trzech sędziów zawodowych, zarzuty nicujące, a w każdym razie, podważające - z punktu widzenia wskazań przepisów art. 7 KPK, art. 4 KPK, art. 5 § 2 KPK, art. 2 § 2 KPK - ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie przez Sąd I instancji co do sprawstwa J. K. (1) czynu jemu przypisanego co w rezultacie poczynionych przez Sąd powyższych uchybień doprowadziło do mającego wpływ na treść wyroku błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i ustalenie, że oskarżony dopuścił się

	<p>zarzucanego jemu czynu - wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 § 2 KKS w zb. z art. 61 § 1 KKS w zb. z art. 56 § 2 KKS w zb. z art. 76 § 3 KKS w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 KKS w zw. z art. 6 § 2 KKS w zw. z art. 7 § 1 KKS w zw. z art. 2 § 2 KKS (apelacja obrońcy J. K. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji nie uchybił regułom swobodnej oceny dowodów, ani nie poczynił błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania J. K. (1) sprawstwa przypisanego mu czynu. W szczególności z treści wyjaśnień A. B. (1) wynika, że wystawione przez niego w imieniu B.(...)8 enumeratywnie wyliczonych faktur jest nierzetelna, gdyż opiewa na zawyżone kwoty. Wyjaśnienia takiej treści A. B. (1) składał na k. 6140-6153 i dwukrotnie potwierdził na k. 8458-8459 oraz 8759-8760. Późniejszą próbę odwołania tych wyjaśnień w trakcie rozprawy sądowej Sąd meriti uznał za nieuzasadnioną i z tym poglądem należy się zgodzić, zważywszy, iż oskarżony nie naprowadzał żadnych rozsądnych argumentów</p>		

wskazujących na zasadność zmiany wersji.

Przy okazji jednak rozpoznawania zarzutu apelacyjnego pojawiła się kwestia podlegająca uwzględnieniu poza zarzutem, ale w granicach zaskarżenia. Mianowicie, istnieje różnica w konstrukcji uczynienia sobie stałego źródła dochodu. W Kodeksie karnym, w art. 65 § 1 uczynienie sobie stałego źródła dochodu może nastąpić z pojedynczego przestępstwa, co zwłaszcza w przypadku przestępstwa ciągłego już wielość zachowań wchodzących w jedno przestępstwo może stanowić taką okoliczność. Natomiast w Kodeksie karnym skarbowym, nadzwyczajne obostrzenie kary można zastosować dopiero w razie uczynienia "sobie z popełniania przestępstw skarbowych" stałego źródła dochodu (art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.), czyli jest to konstrukcja właściwa Kodeksowi karnemu przed 2005r. Oznacza to, że w przypadku sprawcy popełniającego jedno przestępstwo skarbowe nie można przypisać oskarżonemu działania w warunkach art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., co zwłaszcza w Kodeksie karnym skarbowym, w którym czyn ciągły jest rozszerzony w stosunku do Kodeksu karnego ma istotne znaczenie.

<p>Uwaga ta nie dotyczy pozostałych oskarżonych, którym przypisano przestępstwa skarbowe w liczbie mnogiej, natomiast J. K. (1) jest jedynym oskarżonym, któremu zarzucono i przypisano tylko jedno przestępstwo skarbowe, co wyklucza zastosowanie art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Stąd odpowiednia zmiana w wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego był zbyt daleko idący, jednak zachodziły podstawy do wyeliminowania podstaw do nadzwyczajnego obostrzenia kary.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>naruszenie prawa procesowego w zakresie, w jakim mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia: art. 4 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie albo uwzględnienie w stopniu niewystarczającym korzystnych dla</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

oskarżonego T. C. (1)
okoliczności dotyczących:

- jego rzeczywistej
(drugoplanowej) roli
popelnianiu
poszczególnych
przestępstw
dokonywanych wspólnie i
w porozumieniu z innymi
osobami,

- rzeczywistej roli T.
G. (1) w popelnianiu
przestępstw, w których
uczestniczył oskarżony T.
C. (1) oraz inne osoby;

- korzyści osiągniętych z
popelnienia
poszczególnych
przestępstw, w
szczególności niewielkiego
udziału w tych korzyściach
ze strony oskarżonego T.
C. (1);

- tego kto i jakie kwoty
pochodzące pierwotnie z
przestępstw wypłacał w
kasie banku czy w
bankomacie;

- tego, który z
oskarżonych posiadał
szczególne predyspozycje
do popelniania
przestępstw skarbowych
z uwagi na swoje
wykształcenie i
doświadczenie zawodowe;

- tego, który z
oskarżonych dzięki swoim
indywidualnym cechom
miał realny i sprawczy
wpływ na postępowanie
innych osób, mógł tymi
osobami kierować i
manipulować,

- innych okoliczności, które winny odegrać znaczącą rolę przy rozważaniach dotyczących wymiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności;

art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co znalazło wyraz w zaniechaniu dokonania ich rzetelnej analizy (na co z kolei wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku):

- wyjaśnień oskarżonego T. C. (1) w tej części, w której oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, to jest co do zarzutu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą oraz tych wyjaśnień, w których oskarżony T. C. (1) wskazywał na rzeczywistą rolę innych osób w popełnieniu poszczególnych przestępstw;

- wyjaśnień oskarżonego C. T. (1) (złożonych na rozprawie w dniu 28 października 2015r.), w których oskarżony ten wskazywał na te cechy i umiejętności oskarżonego T. G. (1), które pozwoliły temu oskarżonemu zyskać zaufanie innych osób a potem - kierować ich

postępowaniem a także
- na kierowniczą rolę
oskarżonego T. G. (1)
w transakcji dotyczącej
zbycia nieruchomości w
G.;

- wyjaśnień oskarżonego
B. B. (1) (złożonych na
rozprawie w dniu 28
października 2015r.), w
których oskarżony ten
wskazywał na rzeczywistą
rolę oskarżonego T. G.
(1) w podejmowaniu
wszelkich decyzji
dotyczących
poszczególnych czynów
popelnianych przez inne,
niż ten oskarżony osoby;

- zeznań świadka A.
S. (1) (złożonych na
rozprawie w dniu 15
grudnia 2015r.), w których
świadek wskazywała na
rolę T. G. (1) i
jego wpływ na działania
oskarżonego T. C. (1),
który dodatkowo nie miał
pełnej wiedzy na temat
zakresu przestępczych
działań podejmowanych
przez oskarżonego T. G.
(1);

- zeznań świadka P. D.
(złożonych na rozprawie
w dniu 15 grudnia
2015r.), w których świadek
wskazywał na wiodącą rolę
oskarżonego T. G. (1) i
jego wpływ na działania
podejmowane przez inne
osoby;

- okoliczności, które winny
mają decydujący wpływ na
wymiar kary,

	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych, którzy mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, że T. C. (1) przełał kwotę 150 tys. zł otrzymaną wcześniej w formie przelewu od spółki (...) z powrotem na rzecz firmy (...) (str. 632 uzasadnienia wyroku), choć w rzeczywistości przelewu dokonała inna osoba - oskarżony T. G. (1) (apelacja obrońcy T. C. (1))</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu odwoławczego trudno mówić, by Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu sprawy nie brał pod uwagę rzeczywistej, wiodącej roli T. G. (1) w popełnianiu 70 przestępstw będących przedmiotem rozpoznania w tej sprawie. Już na 5 stronie uzasadnienia Sąd wskazał, że: "Relacjonując popełniane przez siebie przestępstwa oraz przestępstwa popełniane przez inne osoby T. G. (1) nie umniejszał swojej roli, przeciwnie wskazywał, że jego rola była zasadnicza i bez jego udziału inne osoby nie byłyby w stanie popełnić przestępstwa w zaprezentowanej przez niego skali. Zdaniem sądu wyjaśnienia T. G. (1)</p>			

są wiarygodne przede wszystkim dlatego, że nie umniejszał on swojej roli i konsekwentnie opisywał zdarzenia, w których brał udział oraz którymi kierował. W dużej części jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach współoskarżonych, którzy w znacznej mierze przyznawali podawane przez niego fakty a kwestionowali jedynie swoją wiedzę w momencie zdarzenia, np. podpisywania faktur, co do tego że uczestniczą w przestępstwie, bo np. faktura nie odzwierciedlała rzeczywistych zdarzeń gospodarczych." Nie można zatem zasadnie twierdzić, by Sąd w sposób nieuzasadniony przerzucał na pozostałych oskarżonych odpowiedzialność za działania T. G. (1), który rzeczywiście był spiritus movens szeregu przestępstw popełnianych także wcześniej przed zaistnieniem zdarzeń będących przedmiotem osądu w tej sprawie. Tyle, że ustalenie, iż T. G. (1) był pomysłodawcą i inicjatorem przestępstw powszechnych i przestępstw skarbowych nie czyni z pozostałych oskarżonych bezwolnych osób wkręconych w przestępczy proceder, co również dostrzega i właściwie ocenia Sąd meriti. Dość wskazać, że

uzyskiwanie korzyści z przestępstwa w przypadku T. C. (1) trwało przeszło 1,5 roku i wówczas nie wyrażał zaniepokojenia, czy poczucia skrzywdzenia przez działalność T. G. (1). W pozostałym zakresie, co do samego uczestnictwa w grupie Sąd ponawia argumenty zaprezentowane w sekcji 3.1 uzasadnienia nie chcąc ich powielać.

Tym, co wyróżnia T. C. (1) na tle pozostałych członków grupy jest werbowanie kolejnych uczestników, czyli M. B. (1), P. D. i K. S. (1). Dlatego Sąd nie podzielił wniosku apelacji obrońcy o zmianę kwalifikacji na art. 258 § 1 k.k. uznając, że T. C. (1) spełniał jedną z kierowniczych ról w grupie przestępczej.

Odnosząc się natomiast do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych podniesionego w punkcie 2 apelacji obrońcy T. C. (1), należy wskazać, że ocenie przez pryzmat zaistnienia względnych przesłanek odwoławczych określonych w art. 438 k.p.k. podlega nie każdy błąd w ustaleniach faktycznych, ale tylko taki, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Obrońca sam wskazał, że nieprawdziwe jego zdaniem ustalenie faktyczne miało mieć miejsce na str. 632 uzasadnienia, a zatem

<p>gdy cofnie się na stronę 630 uzasadnienia w sekcji uzasadnienia odnoszącej się do zarzutu LI, który to czyn zarzucany był wyłącznie B. B. (1) i tylko jemu został przypisany w punkcie 51 części dyspozytywnej. Dywagacje zatem, czy T. C. (1) osobiście przelał pieniądze, które rzekomo miały być wpłatą kapitału zakładowego, czy też upoważnił do dostępu do rachunku T. G. (1) pozostają bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie od popełnienia czynu opisanego w punkcie I, wyeliminowanie z opisu pozostałych czynów znamienia w postaci działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. G. (1), nie zaś - kierował tą grupą wspólnie i w porozumieniu z wymienionym) i zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu jako przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.</p> <p>ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji nie można było uwzględnić wniosku apelacyjnego.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez rażąco dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezkrytycznym uznaniu za w pełni wiarygodne całości wyjaśnień T. G. (1), w tym wyjaśnień odnoszących się co do oskarżonego M. S., tj. że spółka (...) sp. z o.o. faktycznie nie prowadziła działalności, była spółką założoną tylko dla "produkcji kosztów", a kapitał zakładowy spółki nie został nigdy pokryty, podczas gdy:</p> <p>- wszechstronna ocena dowodów nie powinna sprowadzać się do założenia wiarygodności wyjaśnień jednej osoby i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dyskwalifikacji wszystkich tych wyjaśnień, które ich nie potwierdzają,

- oskarżony miał interes w tym by w toku postępowania składać wyjaśnienia obciążające jak najwięcej osób, a nawet pomawiać inne osoby, licząc na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, w związku z czym Sąd I instancji do wyjaśnień tego oskarżonego powinien podchodzić ze szczególną ostrożnością, a przede wszystkim ich wiarygodność uzależniać od potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym,

- wyjaśnienia T. G. (1) posiadają wiele wewnętrznych sprzeczności, a nadto sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest uznanie, że T. G. (1) doskonale pamiętał okoliczności wystawienia każdej faktury, których były przecież setki jak nie tysiące, zwłaszcza mając na uwadze fakt, iż jest to kolejna sprawa T. G. (1) związana ze stworzeniem i prowadzeniem zorganizowanej grupy przestępczej na szeroką skalę,

- okoliczność, że T. G. (1) obciążał w swoich wyjaśnieniach siebie nie

może powodować automatyzmu w rozumowaniu Sądu meriti, że "skoro oskarżony obciążał siebie, to nie miał powodu, by zeznawać nieprawdę o innych",

- oskarżony miał osobisty interes w tym, aby obciążyć M. S., ponieważ jak sam wskazał zrodził się pomiędzy nimi konflikt na tle rozliczeń finansowych, który doprowadził do tego, że M. S. zlecił windykację zaległych płatności firmie (...), a także poinformował Ł. Ł. (1) o tym, że prawdopodobnie on również został wykorzystany przez T. G. (1);

2) art. 7 kpk poprzez rażąco dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, wyrażającą się w uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień M. S., w zakresie w jakim opisywał okoliczności związane z wystawieniem i przyjęciem wszystkich faktur, o których mowa jest w zarzucie LIX oraz wskazywał, że:

a) z założeniem spółki nosił się od dłuższego czasu, wcześniej prowadząc indywidualną działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) i de facto (...) Sp. z o.o. była kontynuacją działalności budowlanej M. S.,

b) kapitał zakładowy spółki (...) Sp. z o.o. został wpłacony do kasy spółki, a pieniądze na jego wpłatę zostały pożyczone przez T. G. (1),

c) dowód wpłaty KP z dnia 15.02.2010r. na kwotę 30.500 zł potwierdza wpłaconą zaliczkę, którą następnie przekazał Ł. Ł. (1) (tak samo jak w przypadku faktur, za które dostawał zapłatę, a następnie były przelewane dalej na konto Ł. Ł. (1)),

d) pieczętki firmy (...) Sp. z o.o. pozostały u niego w samochodzie z czasów, gdy M. S. wykonywał dla (...) Sp. z o.o. prace budowlane w D.,

podczas gdy:

- wyjaśnienia M. S. były spójne, konsekwentne oraz były zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a co najważniejsze znajdowały potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w tym w wyjaśnieniach T. K. (1), A. B. (1), C. T. (1), T. G. (1) oraz świadka P. M. (1), D. L., M. B. (2), J. K. (3), J. K. (4) czy B. P.;

a w konsekwencji

błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na rozstrzygnięcie, polegający na wadliwym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się wszystkich czynów opisanych w

	<p>zarzutach LVII, LVIII, LIX i LX, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna ocena wyjaśnień M. S., dokonana w oparciu o pozostały materiał dowodowy, powinna prowadzić Sąd Okręgowy do ustalenia, że oskarżony nie popełnił żadnego z zarzucanych mu czynów,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zaczynając od najprostszego czynu, jakim jest przygotowanie do podrobienia dokumentów (zarzut LVIII) należy wskazać, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie sprawstwa M. S. co do tego czynu. Oskarżony wskazywał, że pieczętki zabezpieczone u niego, a operujące nazwą Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o." i "Prezesa Zarządu J. K. (3)" miał pozostawić u niego J. K. (3) przy okazji wykonywanych drobnych prac budowlanych. Świadek J. K. (3) jednakże stanowczo zaprzeczył, by pieczętki te pozostawił, a przy tym wskazał, że zabezpieczone pieczętki są odmienne od tych, którymi świadek się posługiwał, co prowadzi do wniosku, że M. S. czynił przygotowania do posłużenia się tymi pieczętkami podrobionymi na</p>		

wzór pieczętek B. i J. K. (3) do podrobienia dokumentów, a zatem należało zaakceptować stanowisko Sądu I instancji co do czynu opisanego w punkcie LVIII części wstępnej, a przypisanego w punkcie 72 części dyspozytywnej.

Na podstawie art. 436 k.p.k. bezprzedmiotowe okazało się odnoszenie do zarzutów dotyczących czynu opisanego w punkcie LIX części wstępnej, a przypisanego w punkcie 73 części dyspozytywnej z uwagi na umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie karalności, omówione szerzej w sekcji 4, a co stanowi gross zarzutów i argumentacji zaprezentowanej w apelacji obrońcy.

W zakresie zarzutu LVII części wstępnej, a przypisanego w punkcie 71 części dyspozytywnej wskazać należy, że twierdzenie M. S. jakoby zgromadził majątek własny spółki (...) nie polega na prawdzie zważywszy na treść wyjaśnień T. G. (1), który stwierdził, że nie miała miejsce żadna pożyczka pieniędzy przeznaczonych na wpłatę kapitału zakładowego spółki (...) i była to operacja czysto fikcyjna. W zakresie zmiany kwalifikacji odwołać się należy do argumentacji

<p>zaprezentowanej w pkt 3.8.</p> <p>Wreszcie, zarzut LX przypisany w punkcie 74 jest prawdziwy. M. S. sporządził i wystawił dowód wpłaty KP 01/10 na kwotę 30.500 złotych, którą G. miał otrzymać od B. (...), a jak wynika z wyjaśnień T. G. (1) (k. 4360, 4325-4341) zaliczka taka nigdy nie została wypłacona. Nie istniał żaden dokument finansowy potwierdzający, że rzeczywiście doszło do obrotu tą kwotą, a wszystko opiera się na wiarygodności przeciwnych relacji T. G. (1) i M. S.. Ponieważ wyjaśnienia T. G. (1) dotyczące czynów M. S. znalazły potwierdzenie w zeznaniach M. R., Sąd odwoławczy nie dopatruje się naruszenia reguł oceny dowodów w uznaniu za wiarygodną wyjaśnień T. G. (1) w części dotyczącej M. S..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów apelacyjnych skutkowałą nieuwzględnieniem wniosku apelacyjnego.		
3.6.	<p>1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań doświadczenia życiowego, a także z naruszeniem zasady obiektywizmu, i w konsekwencji:</p> <p>a) uznanie wyjaśnień oskarżonego C. T. (1) za niewiarygodne, w sytuacji kiedy wyjaśnienia te odzwierciedlają stan wiedzy tego oskarżonego i brak świadomego udziału w przestępczym procederze, a w pewnym zakresie nie odbiegają od depozycji nawet T. G. (1), a przy tym korelują z okolicznościami pominiętymi przez Sąd Okręgowy,</p> <p>b) uznanie pełnej wiarygodności T. G. (1), w sytuacji kiedy jego wyjaśnienia nie były spójne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, a przy tym oskarżony ten</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

miął oczywisty interes w pomówieniu jak największej liczby osób o udział w zorganizowanym i kierowanym przez siebie procederze wyłudzenia podatku VAT,

c) uznanie wyjaśnień oskarżonego T. K. (1) za niewiarygodne w części dotyczącej przyjęcia zapłaty w związku ze sprzedażą nieruchomości położonej w m. G., podczas gdy oskarżony ten wyjaśnił dlaczego wcześniej nie wskazał na tę okoliczność, a jednocześnie wyjaśnienia te nie pozostają sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym,

d) uznanie wiarygodności T. C. (1) w części obejmującej depozycje obciążające oskarżonego C. T. (1), w sytuacji kiedy jego wyjaśnienia nie były spójne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, a nawet nie były spójne z wyjaśnieniami T. G. (1), a przy tym T. C. (1) miał oczywisty interes w pomówieniu innych osób o udział w procederze wyłudzenia podatku VAT, co miało doprowadzić do umniejszenia jego własnej roli,

e) błędną ocenę i czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię biegłego A. K., która a priori - za tezami oskarżenia

- założyła nierzetelność badanych dokumentów, w szczególności faktur VAT,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez wyrokowanie w sprawie z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku sprawy, a wynikających z zeznań świadków E. D. (w zakresie planów (...) sp. z o.o. i w konsekwencji odmówienie wiarygodności temu świadkowi co do zakupu nieruchomości w G.), W. R. (w zakresie planów (...) sp. z o.o. i powodów ich niezrealizowania) oraz M. B. (w całości), co w rezultacie doprowadziło do przyjęcia poszczególnych okoliczności na niekorzyść oskarżonego przy istnieniu co najmniej wątpliwości co do rzeczywistego ich przebiegu,

3) błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie błędne ustalenie, że:

a) wystawione przez oskarżonego - jako reprezentant (...) sp. z o.o. - faktury VAT nr (...) z dnia 31 marca 2009r., nr (...) z dnia 31 marca 2009r. były nierzetelne (jako nieodzwierciedlające

prawdziwych zdarzeń gospodarczych), podczas gdy faktury te obejmowały zdarzenia, które w rzeczywistości miały miejsce, a przynajmniej miały miejsce wedle usprawiedliwionego przekonania oskarżonego C. T. (1),

b) faktury VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2009r., nr (...) z dnia 29 maja 2009r., nr (...) z dnia 30 czerwca 2009r., nr (...) z dnia 30 lipca 2009r. zostały podpisane (wystawione) przez oskarżonego C. T. (1) w imieniu (...) sp. z o.o., podczas gdy z wyjaśnień tego oskarżonego, którym w tym zakresie nie przeczyły wyjaśnienia T. G. (1), a także nie przeczyła opinia biegłego z zakresu badania pisma, wynika, iż na ww. fakturach oskarżony C. T. (1) nie złożył swoich podpisów,

c) faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2010r. jest nierzetelna, podczas gdy transakcja objęta tym dokumentem w rzeczywistości miała miejsce i nie stanowiła czynności pozornej,

d) faktura VAT nr (...) z dnia 28 stycznia 2010r., nr (...) z dnia 28 stycznia 2010r. zostały podpisane (wystawione) przez oskarżonego C. T. (1) w imieniu (...) sp. z o.o., podczas gdy z wyjaśnień tego oskarżonego, które

w tym zakresie zostały wprost potwierdzone wyjaśnieniami T. G. (1), wynika, iż na ww. fakturach podpisy C. T. (1) zostały podrobione przez T. G. (1),

e) oskarżony C. T. (1) przyjmował faktury VAT zakupu (a następnie posługiwał się nimi) wiedząc, że są one nierzetelne (że nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych), w sytuacji kiedy brak jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu na to, że oskarżony miał wiedzę w tym zakresie, a przy tym działał w przeświadczeniu - w oparciu o zapewnienia T. G. (1), czy przedstawiane przez niego dokumenty (zwłaszcza dokumentację fotograficzną) - że zdarzenia gospodarcze objęte wystawianymi i dostarczonymi fakturami VAT w rzeczywistości miały miejsce,

f) w rezultacie oskarżony C. T. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w punkcie XXXVI części wstępnej wyroku (tj. że wystawił nierzetelne faktury VAT, przyjmował nierzetelne faktury VAT, a następnie świadomie posługiwał się nimi i zatajał prawdę, czy wprowadzał w błąd organy podatkowe),

g) oskarżony C. T. (1) zaproponował T. G. (1) dokonanie obrotu nieruchomości położoną w m. G. w celu wyłudzenia podatku VAT, podczas gdy sam T. G. (1) podał, że to był jego pomysł i propozycja, a C. T. (1) konsekwentnie zaprzeczał, jakoby transakcje dotyczące ww. nieruchomości były pozorne,

h) przeniesieniu własności nieruchomości położonej w m. G. - w ramach transakcji z dnia 4 lutego 2009r. - nie towarzyszyło przekazanie środków pieniężnych, podczas gdy z zebranego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, że do płatności doszło,

i) w rezultacie oskarżony C. T. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej wyroku (tj. że wprowadził w błąd notariusza i wyłudził od niego poświadczenie nieprawdy, zawierając tym samym pozorną umowę sprzedaży),

j) transakcja sprzedaży nieruchomości położonej w m. G. z dnia 27 stycznia 2010r. również była pozorna, podczas gdy z zebranego i prawidłowo ocenionego

	<p>materiału dowodowego wynika, że czynność ta była ważna i skuteczna,</p> <p>k) w rezultacie oskarżony C. T. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w punkcie XXXVIII części wstępnej wyroku (tj. że wprowadził w błąd notariusza i wyłudził od niego poświadczenie nieprawdy, zawierając tym samym pozorną umowę sprzedaży),</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W sekcji 4 wskazano przyczyny, dla których doszło do umorzenia postępowania o czyn zarzucany C. T. (1) w punkcie XXXVI części wstępnej, skutkujących ograniczeniem odniesienia do zarzutów i wniosków apelacyjnych skierowanych przeciwko temu rozstrzygnięciu na podstawie art. 436 k.p.k.</p> <p>Odnosnie do pozostałych czynów przypisywanych C. T. (1) wskazać trzeba, że czyny opisane w punktach XXXVII i XXXVIII części wstępnej dotyczyły dwóch funkcjonalnie ze sobą powiązanych zachowań przestępnych dotyczących nieruchomości w G.. Pierwszy z tych czynów</p>		

polegał na podstępnym wprowadzeniu w błąd notariusza i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez C. T. (1) i T. K. (1) co do zawarcia umowy sprzedaży tej nieruchomości, podczas gdy faktycznie nie doszło do zapłaty ceny i jedynie pozornego przeniesienia własności w celu wyłudzenia zwrotu podatku VAT, a w drugim do naklonienia rzeczoznawcy A. S. (2) do sporządzenia poświadczającego nieprawdę operatu szacunkowego w zakresie wyceny nieruchomości w G., którym to operatem posłużono się do wyłudzenia zwrotu podatku VAT. W tym drugim czynie udział wzięli nie kwestionujący swojego sprawstwa T. G. (1) i T. C. (1) oraz C. T. (1).

Odnosnie do czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej wskazać należy, że pierwotnie T. K. (2) wyjaśnił, że sprzedaż nieruchomości w G. nie wiązała się z przekazaniem pieniędzy i odbyła się za symboliczną złotówkę i w tym zakresie wyjaśnienia te korespondowały z wyjaśnieniami T. G. (1), który wskazywał, że nie taki był sens ich działań w tej sprawie, by miało dojść do rzeczywistego obrotu finansowego, ale fikcyjna sprzedaż była motywowana chęcią

uzyskania zwrotu podatku VAT. Następnie w trakcie postępowania sądowego, po blisko 3 latach przewodu sądowego T. K. (1) złożył wyjaśnienia, w których "przypomniał" sobie, że "ja nie wiem, czy wcześniej mówiłem, że były przekazane pieniądze, mogłem o tym nie pamiętać, ale było przekazane 120.000 złotych" (k. 12.225 i nast., rozprawa z 30.01.2018r.) i na tę okoliczność na świadka powołał D. L., współnika w popełnianiu przestępstw narkotyków w Hiszpanii, z którym razem zostali tam aresztowani, który oczywiście potwierdził nową wersję T. K. (1) (k. 12.583, rozprawa z 17.01.2019r.). Tyle, że tej wersji nawet nie można określić mianem naiwnej, lecz jest to zwyczajne oszustwo sądowe mające na celu zapewnienie bezkarności (przynajmniej w zamierzeniu oskarżonego). Jeżeli jednak zważy się na to, że przekazanie pieniędzy stanowi clou zarzutu XXXVII, gdyż w opisie czynu wprost wskazuje się, że fikcyjny charakter tej umowy wynikał z braku zapłaty ceny, to trudno uznać za wiarygodne późniejsze rewelacje T. K. (1), iż zapomniał o najważniejszej kwestii. Z tych powodów ocenę dowodów wyrażoną przez Sąd I instancji odnośnie

czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej należało uznać za zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i dlatego podlega ochronie art. 7 k.p.k.

Odnosnie drugiego ze zdarzeń ostatecznie przypisanych C. T. (1), czyli czynu opisanego w punkcie XXXVIII części wstępnej, którego sprawstwo jako jedyny kwestionuje, należy wskazać, że T. G. (1) od początku swoich wyjaśnień wskazywał, że to on nakłonił rzeczoznawcę A. S. (2) do sporządzenia operatu szacunkowego poświadczającego nieprawdę, którym następnie posłużono się zarówno przy zawieraniu umowy przed notariuszem (zarzut XXXVII), jak i przy doprowadzeniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zwrot nadwyżki podatku naliczonego. Nie ma przy tym wątpliwości iż na terenie bazy w G. prowadzone były realne prace rozbiórkowe i część faktur była odzwierciedleniem rzeczywistych zdarzeń, jednakże przeplatały się one z fakturami fikcyjnymi, które wskazywał T. G. (1), a co potwierdzili pracownicy organów skarbowych dokonujący kontroli skarbowej (K. S. (2), k.

12.288 i nast., rozprawa z 28.02.2018r.), H. B. (ta sama rozprawa). Z ich zeznań wynika, że z faktur M. S. wynikało np. usunięcie wszystkich zbiorników, podczas gdy w trakcie kontroli część zbiorników pozostawała w ziemi, niektóre czynności były dwukrotnie, a nawet trzykrotnie fakturowane i fakturowo dochodziło np. rozbiórki drugiej kondygnacji budynku parterowego. Jeżeli weźmie się pod uwagę te okoliczności, a nawet to, że A. B. (1) nie zaangażowany w przestępstwa związane z G. wyjaśnił (k. 6140-6153), iż "T. G. (1) chwalił się, że znowu zdobył miliony na wycenie, że G. wycenił na jakąś potężną kwotę około 2 milionów złotych", wówczas należy uznać, iż Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny dowodów zgromadzonych w zakresie czynu XXXVIII uznając, że wszyscy trzech oskarżeni mieli świadomość nieprawdziwości zarówno wyceny nieruchomości w G., jak i nierzetelności części faktur stanowiących podstawę wyłudzenia podatku od Urzędu Skarbowego w N.. W związku z tym Sąd odwoławczy nie dopatrzył się obrazy przepisów postępowania przy ocenie dowodów, ani nieprawidłowości ustaleń w tym zakresie.

Wniosek			
zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych brak było podstaw do zmiany wyroku.			
3.7.	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez rażąco dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezkrytycznym uznaniu za w pełni wiarygodne całości wyjaśnień T. G. (1), w tym wyjaśnień odnoszących się co do oskarżonego T. K. (1), podczas gdy:</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

- oskarżony miał interes w tym by w toku postępowania składać wyjaśnienia obciążające jak najwięcej osób, a nawet pomawiać inne osoby, licząc na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, w związku z czym Sąd I instancji do wyjaśnień tego oskarżonego powinien podchodzić ze szczególną ostrożnością, a przede wszystkim ich wiarygodność uzależniać od potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym,

- okoliczność, że T. G. (1) obciążał w swoich wyjaśnieniach siebie nie może powodować automatyzmu w rozumowaniu Sądu meriti, że "skoro oskarżony obciążał siebie, to nie miał powodu, by zeznawać nieprawdę o innych",

- wszechstronna ocena dowodów nie powinna sprowadzać się do założenia wiarygodności wyjaśnień jednej osoby i dyskwalifikacji wszystkich tych wyjaśnień, które ich nie potwierdzają,

- wyjaśnienia T. G. (1) posiadają wiele wewnętrznych sprzeczności, a nadto sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest uznanie, że T. G. (1) doskonale

pamiętał okoliczności wystawienia każdej faktury, których były przecież setki jak nie tysiące, zwłaszcza mając na uwadze fakt, iż jest to kolejna sprawa T. G. (1), związana ze stworzeniem i prowadzeniem zorganizowanej grupy przestępczej na szeroką skalę;

2) art. 7 kpk poprzez rażąco dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, wyrażającą się w uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień T. K. (1), w zakresie, w jakim opisywał okoliczności związane z zarzutem XXXIII oraz wskazywał, że:

a) umowa sprzedaży nieruchomości położonej w (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. była rzeczywista a nie pozorna,

b) w dniu sprzedaży C. T. (1) w imieniu (...) sp. z o.o. przekazał T. K. (1) oraz T. G. (3) kwotę około 120.000 zł tytułem ceny, zaś całą transakcję odzwierciedlała faktura VAT nr (...) z 4 lutego 2009r., podczas gdy:

- wyjaśnienia T. K. (1) znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w tym w wyjaśnieniach C. T. (1), M. S., częściowo T. G. (1) oraz zeznaniach świadków: D.

L., E. D. (2), M. B. (2), P. M. (2),

- wyjaśnienia T. K. (1) są spójne i konsekwentne i zostały uszczegółowione przed Sądem, albowiem oskarżony opisał wtedy więcej okoliczności związanych z transakcją sprzedaży nieruchomości położonej w (...), w tym przekazania części pieniędzy przez C. T. (1),

a w konsekwencji

II, Błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na rozstrzygnięcie, wyrażający się w wadliwym ustaleniu, że:

1) zamiarem T. K. (1) oraz C. T. (1) nie było dokonanie zapłaty za nieruchomość położoną w (...), w związku z czym przeniesieniu własności nie towarzyszyło przekazanie środków pieniężnych, wskutek czego strony zawarły pozorną umowę sprzedaży, która miała na celu jedynie przeniesienie własności nieruchomości bez zapłaty ceny i wyłudzenie z tytułu pozornej transakcji podatku VAT poprzez wystawienie faktury VAT nr (...) z 4 lutego 2009r., podczas gdy:

a) w dniu zawarcia umowy notarialnej doszło do częściowego przekazania środków tytułem ceny, co potwierdzają wyjaśnienia

T. K. (1), C. T. (1) oraz świadków D. L., E. D. (2),

b) w toku kontroli podatkowej prowadzonej w spółce (...) Sp. z o.o. w zakresie prawidłowości rozliczenia z budżetem z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc luty 2019r. oraz zasadności zwrotu tego podatku, wydano prawomocną decyzję z dnia 30.04.2010r. ((...)) ustalającą kwotę zwrotu różnicy na rachunek bankowy podatnika w wysokości 7.313 zł, tj. o kwotę 330,913 zł niższą od wykazanej w deklaracji VAT-7 za luty 2009r., nie zakwestionowano zaś zasadności wystawienia faktury VAT nr (...) z 4 lutego 2009r, a tym samym umowy sprzedaży nieruchomości położonej w (...) pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. z dnia 4 lutego 2009r. (Rep. (...) nr (...));

2) wobec T. K. (1) nie było prowadzone postępowanie karnoskarbowe w zakresie faktur nr (...) z dnia 27 lutego 2009r., podczas gdy oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 6 grudnia 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt X K 81/11 został uznany za winnego tego, że w dniu 27 lutego 2009r. we W. będąc prezesem spółki (...) sp. z o.o. we W. wystawił dwie faktury o nr (...) w sposób nierzetelny polegający na

tym, że potwierdził swoimi podpisami wykonanie i odbiór prac rozbiórkowych i innych prac budowlanych podczas, gdy prace takie nie zostały w tym czasie wykonane, tj. czynu z art. 62 § 2 k.k.s. - w tym zakresie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 kpk;

3) T. K. (1) w okresie od 20 sierpnia 2008r. do 25 listopada 2008r. oraz od stycznia 2009r. do 25 czerwca 2010r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, czyniąc innym z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) wystawiali nierzetelne faktury VAT sprzedaży jak i przyjęli nierzetelne faktury zakupu, które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, czym naraził na uszczuplenie podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej 680.658,74 zł, naraził Skarb Państwa na nienależnych zwrot należności publicznoprawnej małej wartości w wysokości 59.368 zł oraz udzielił pomocy w zawyżeniu wysokości podatku

	<p>naliczonego (...) sp. z o.o. kwotę 663.058,74 z, podczas gdy:</p> <p>a) oskarżony T. K. (1) działał w przeświadczeniu, że podejmowane przez niego działania jako Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. są legalne, a co do wielu czynności podejmowanych w spółce nie miał żadnej wiedzy, ponieważ nie był o tym informowany przez T. G. (1),</p> <p>b) ustalenia te stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami T. K. (1), C. T. (1), M. S., częściowo T. G. (1) oraz zeznaniach świadków D. L., E. D. (2), M. B. (2), P. M. (2) (apelacja obrońcy T. K. (1))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy T. K. (1) była zasadna w zakresie, w jakim wskazywała na wcześniejszy fakt skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 6 grudnia 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt X K 81/11, którym został uznany za winnego tego, że w dniu 27 lutego 2009r. we W. będąc prezesem spółki (...) sp. z o.o. we W. wystawił dwie faktury o nr (...) w sposób nierzetelny polegający na tym, że potwierdził swoimi podpisami wykonanie i</p>			

odbiór prac
rozbiórkowych i innych
prac budowlanych
podczas, gdy prace takie
nie zostały w tym czasie
wykonane, tj. czynu z
art. 62 § 2 k.k.s.
Wyrok Sądu Rejonowego
w Koszalinie nie może być
traktowany rozszerzająco
natomiast niewątpliwie
stwarza powagę rzeczy
osądzonej w zakresie tych
znamion, które zostały
w nim wprost wyrażone,
czyli co do dwóch
faktur o numerach (...).
Efektem tego zarzutu
było wyeliminowanie z
opisu czynu zarzuczonego
w punkcie XXXIII obu
tych faktur. Sąd rozważał,
czy zmniejszenie zakresu
przedmiotowego powinno
skutkować zmianą
kwalifikacji, czy chociażby
wpływać na wymiar kary,
jednakże wziął pod uwagę,
iż nawet w samym
lutym 2009r. oskarżony
wystawił oprócz tych
dwóch faktur jeszcze
trzecią na milionową
kwotę, znacznie większą
niż obie wyeliminowane z
opisu, a przy tym w opisie
tego czynu znajdował
się szereg innych
dokumentów
wystawionych lub
przyjętych przez
oskarżonego (45 faktur).
W ocenie Sądu
odwoławczego
wyeliminowanie tych
dwóch faktur nie
uzasadnia zatem zmiany
kwalifikacji prawnej, ani

nie stanowi podstawy do innego wymiaru kary.

Jak już wskazano w poprzednim punkcie: "Odnosnie do czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej wskazać należy, że pierwotnie T. K. (2) wyjaśnił, że sprzedaż nieruchomości w G. nie wiązała się z przekazaniem pieniędzy i odbyła się za symboliczną złotówkę i w tym zakresie wyjaśnienia te korespondowały z wyjaśnieniami T. G. (1), który wskazywał, że nie taki był sens ich działań w tej sprawie, by miało dojść do rzeczywistego obrotu finansowego, ale fikcyjna sprzedaż była motywowana chęcią uzyskania zwrotu podatku VAT. Następnie w trakcie postępowania sądowego, po blisko 3 latach przewodu sądowego T. K. (1) złożył wyjaśnienia, w których "przypomniał" sobie, że "ja nie wiem, czy wcześniej mówiłem, że były przekazane pieniądze, mogłem o tym nie pamiętać, ale było przekazane 120.000 złotych" (k. 12.225 i nast., rozprawa z 30.01.2018r.) i na tę okoliczność na świadka powołał D. L., współnika w popełnianiu przestępstw narkotyków w Hiszpanii, z którym razem zostali tam aresztowani, który oczywiście potwierdził nową wersję T. K. (1) (k. 12.583, rozprawa

z 17.01.2019r.). Tyle, że tej wersji nawet nie można określić mianem naiwnej, lecz jest to zwyczajne oszustwo sądowe mające na celu zapewnienie bezkarności (przynajmniej w zamierzeniu oskarżonego). Jeżeli jednak zważy się na to, że przekazanie pieniędzy stanowi clou zarzutu XXXVII, gdyż w opisie czynu wprost wskazuje się, że fikcyjny charakter tej umowy wynikał z braku zapłaty ceny, to trudno uznać za wiarygodne późniejsze rewelacje T. K. (1), iż zapomniał o najważniejszej kwestii. Z tych powodów ocenę dowodów wyrażoną przez Sąd I instancji odnośnie czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej należało uznać za zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i dlatego podlega ochronie art. 7 k.p.k." Na gruncie oceny zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego T. K. (1) trudno wyrazić inne stanowisko.

W konsekwencji należało uznać, że nie Sąd I instancji nie uchybił zasadom oceny dowodów wyrażonym w art. 7 k.p.k., a jedyna zmiana polegała na wyeliminowaniu z opisu czynu dwóch faktur, za które oskarżony został skazany w odrębnym postępowaniu.

Wniosek			
zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Apelacja obrońcy T. K. (1) doprowadziła do zmiany wyroku jedynie poprzez wyeliminowanie z opisu czynu XXXIII faktur (...). W pozostałym zakresie apelacja okazała się niezasadna.			
3.8.	naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 271 § 1 k.k. i art. 272 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i nieprawidłowe przyjęcie, że oświadczenie członka zarządu o pokryciu kapitału zakładowego przedłożone sądowi rejestrowemu stanowi dokument wystawiony na użytek publiczny w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. i tym samym jako taki podlega ochronie przewidzianej w przepisach art. 271 i 272 k.k., podczas gdy oświadczenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>takie stanowi dokument prywatny zaś prawidłową kwalifikacją prawną czynu podlegającego na przedłożeniu takiego nieprawdziwego oświadczenia sądowi rejestrowemu stanowi występki określony w art. 587 k.s.h. - dot. zarzutu XXXIX i LIV opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca A. B. (1) miał częściowo rację kwestionując kwalifikację prawną zastosowaną wobec jego mandanta co do czynów XXXIX i LIV części wstępnej. Sąd odwoławczy w tym składzie podzielił pogląd wyrażony w dwóch orzeczeniach sądów apelacyjnych: 1. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 grudnia 2002r. (sygn. II AKa 310/02): "Osoba mająca prawny obowiązek sporządzenia pisemnego sprawozdania o stanie kapitału akcyjnego spółki jest jednocześnie osobą uprawnioną do wystawienia tego dokumentu, ale niekoniecznie wystawcą dokumentu, o jakim mowa w art. 271 § 1 k.k." i 2. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia</p>		

30 stycznia 2003r.
(sygn. II AKa 416/02)
stwierdzającym, że
"Wystąpienie z wnioskiem
do sądu rejonowego
przez zarząd spółki o
jej zarejestrowanie, ani
złożenie oświadczenia o
zgromadzeniu
założycielskiego kapitału
akcyjnego, nie stanowią
dokumentów w
rozumieniu art. 271 §
1 k.k.". Rzecz bowiem
w tym, że zaświadczenie
o pokryciu kapitału nie
jest poświadczeniem, ale
oświadczeniem o tym,
że taki kapitał został
pokryty. Dlatego też
ustawodawca zdecydował
się wprowadzić odrębny
typ czynu zabronionego
w art. 587 § 1
k.s.h., że w przeciwnym
razie składanie takich
fałszywych oświadczeń
byłoby niekaralne.

Z drugiej strony, nie
można stawiać prostego
znaku równości pomiędzy
brakiem zaistnienia
znamion z art. 271
k.k., a brakiem realizacji
znamion z art. 272 k.k.
W tym drugim przypadku
mamy bowiem inny
przypadek działania, które
oddziałuje na sędziego
(lub referendarza)
wydziału Krajowego
Rejestru Sądowego, który
na skutek podstępnego
wprowadzenia w błąd
dopuszcza do
potwierdzenia w rejestrze
przedsiębiorców
nieprawdy co do tego,
że kapitał zakładowy

został uiszczony. W dalszej kolejności czyn ten chroni potencjalnych kontrahentów przedsiębiorcy przed podjęciem umowy z podmiotem, który jest niewiarygodny pod względem kapitału własnego.

Dlatego w ocenie Sądu odwoławczego właściwa kwalifikacja powinna obejmować art. 587 § 1 k.s.h. w zb. z art. 272 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Tak też zmieniono zaskarżony wyrok dokonując stosownej zmiany kwalifikacji prawnej co do czynów z zarzutu XXXIX, LIV, a na podstawie art. 435 § 1 k.p.k. - także wobec M. S. za czyn zarzucony w punkcie LVII, T. G. (1) - w punktach IV i XXIV, T. C. (1) - w punkcie XLI, a B. B. (1) - w punkcie LI i LII części wstępnej. Oczywiście konsekwencją jest również zmiana przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary na art. 272 § 1 k.k. przewidujący karę do 3 lat pozbawienia wolności. Oczywiście obniżenie górnej granicy kary skutkowało obniżeniem kar orzeczonych za ten czyn.

Wniosek

zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie

zasadny

częściowo zasadny

<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek apelacji o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie nie koresponduje z proponowaną kwalifikacją prawną. Nawet jednak w tym zakresie, wobec zmiany przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary z art. 271 § 1 k.k. zagrożonego karą do 5 lat pozbawienia wolności na art. 272 § 1 k.k. zagrożony karą do 3 lat pozbawienia wolności obniżeniu powinny ulec kary orzeczone za te czyny, przy czym wobec T. G. (1), któremu w punkcie 5 części dyspozytywnej wymierzono karę z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie można było obniżyć tej kary. B. B. (1) w punkcie 51, a A. B. (1) w punkcie 64 części dyspozytywnej orzeczono za ciąg dwóch przestępstw po 8 miesięcy pozbawienia wolności, które zdaniem Sądu odwoławczego należało obniżyć do 6 miesięcy. T. C. (1) i M. S., którym przypisano po jednym przestępstwie z art. 587 § 1 k.s.h. w zb. z art. 272 § 1 k.k. (punkty 36 i 71 części</p>			

<p>dyspozytywnej) należało zatem proporcjonalnie orzec po 4 miesiący pozbawienia wolności.</p>			
<p>3.9.</p>	<p>art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. wynikającą z oparcia orzeczenia w zakresie winy oskarżonego na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego tak w zakresie zamiaru oskarżonego, jak też kwalifikacji dokumentacji dołączonej przez oskarżonego do wniosku o wpis do KRS przy założeniu, iż zawarte tam dane były nieprawdziwe i mimo to przyjęcie wbrew zasadzie in dubio pro reo, iż organ rejestrowy, czyli Sąd rejestrowy został wprowadzony w błąd w tym zakresie przez oskarżonego, którzy przedłożyli dokumenty stwierdzające nieprawdę - dot. zarzutu XXXIX i LIV aktu oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podstawą przypisania oskarżonemu sprawstwa były jego własne wyjaśnienia, w których kilkakrotnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów dotyczących podania nieprawdziwych danych w</p>			

<p>oświadczeniu o pokryciu kapitału zakładowego i do Krajowego Rejestru Sądowego, wyraźnie oświadczając, iż udziały nie zostały pokryte wpłatami albo (k. 6885-6889), że dokonano wpłaty na chwilę i wycofano pieniądze. Po uzupełnieniu zarzutów A. B. (1) przyznał się do obu czynów z punktu XXXIX i LIV (k. 8458-8459), a w ostatnich wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do wszystkich czynów: "Przyznaję się do wszystkich zarzutów, tak jak wyjaśniałem poprzednio, oprócz ostatniego zarzutu. Nie wypisywałem takiego zaświadczenia o zatrudnieniu. Nigdy nie spotkałem P. S. (2) i nigdy na jego nazwisko nie wypełniałem zaświadczenia" (k. 8759-8760). Dlatego wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji nie obraził art. 5, 7 ani 410 k.p.k. przypisując A. B. sprawstwo obu czynów.</p>		
Wniosek		
zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność zarzutu apelacji spowodowała utrzymanie wyroku w tej części w mocy.			
3.10.	<p>naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 8 § 1 i 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie skutkujące tym, że pomimo idealnego zbiegu przestępstw opisanych w pkt XI i XII aktu oskarżenia i uznanie oskarżonego A. B. (1) za winnego ich popełnienia, Sąd zaniechał orzeczenia wykonania tylko jednej kary w konsekwencji doprowadzając do skazania oskarżonego podwójnie za ten sam czyn - dot. zarzutu XI i XII opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
O obrazie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. można mówić wtedy, gdy Sąd skazuje za jeden czyn w znaczeniu ontologicznym, który zostaje rozdzielony na dwa czyny w sensie prawnym, stanowiące jednocześnie przestępstwo powszechne i przestępstwo skarbowe.			

Jak stanowi Kodeks karny skarbowy: "Jeżeli **ten sam czyn** będący przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa lub wykroczenia określonego w przepisach karnych innej ustawy, stosuje się każdy z tych przepisów". W § 2 tego artykułu wskazuje się, co należy uczynić w sytuacji skazania za oba tak wyodrębnione czyny i które kary, środki karne i środki zabezpieczające podlegają wykonaniu, a zatem przepis ten jest pochodną uregulowania z § 1. Oznacza to, że instytucję idealnego zbiegu przestępstwa powszechnego z przestępstwem skarbowym można zastosować wyłącznie wówczas, gdy mamy do czynienia z tożsamością czynu powszechnego i czynu skarbowego. Tymczasem przestępstwo skarbowe opisane w zarzucie XI części wstępnej popełnione zostało w okresie 15.08.2009-25.08.2011 i dotyczyło 120 faktur, podczas gdy przestępstwo powszechne z zarzutu XII popełnione zostało w okresie od 1.03.2010-9.07.2010 i odnosiło się do 23 faktur. Nie zaistniała zatem tożsamość czynów zarówno co do czasu, jak i przedmiotu, nie

<p>wspominając już o tym, że za czyn XII, a zatem węższy czasowo i przedmiotowo wymierzono surowsze kary niż za czyn XI, który - gdyby było to dopuszczalne - można by rozważać za wchłaniający czyn węższy.</p> <p>Dlatego zarzut należało uznać za niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu nie doszło do postulowanej zmiany wyroku.</p>			
<p>3.11.</p>	<p>naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe uznanie, że przyjęcie poświadczającej nieprawdę faktury wystawionej przez (...)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>sp. z o.o. nr (...) na kwotę 1.220 zł brutto stanowi udzielenie pomocy w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia naczelnika Urzędu Skarbowego w kwocie 24.123 zł, podczas gdy przyjęcie poświadczającej nieprawdę faktury nie przekłada się na powstanie nadwyżki podatku naliczonego do zwrotu - dot. zarzutu XLV opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p> <p>rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ujawnienie i wykorzystanie w sprawie protokołów przesłuchania A. B. (1) w charakterze świadka w postępowaniu przed Urzędem Skarbowym, co doprowadziło do nieuprawnionego poszerzenia podstawy dowodowej wyroku wbrew rygorom procesowym wynikającym z treści art. 410 k.p.k. - dot. zarzutu I opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Faktura (...) została wykazana i omówiona</p>		

przez Sąd I instancji na str. 208 uzasadnienia, gdzie wskazano, że jest to faktura nierzetelna, nie odzwierciedla zdarzeń gospodarczych i została wystawiona przez K. S. (1) w obecności T. C. (1) i T. G. (1). Wpływ jaki miały rzekome transakcje między (...) sp. z o.o. a B. (...) Sąd wykazał na str. 221-222 uzasadnienia i dotyczyły one okresu lipiec-sierpień 2010r. Brak jest natomiast ustaleń dotyczących skutków ujawnienia faktury (...) i jej wpływu na wysokość usiłowania wyłudzenia od Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. zwrotu podatku VAT. Jest to o tyle istotne, że wystawiając fakturę (...) sp. z o.o. podwyższała swoje zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku VAT, a nie obniżała, zatem wystawienie tej faktury i przekazanie jej do B. (...) nie ma żadnego związku przyczynowego z zaistnieniem tej części znamion przestępstwa, która dotyczy pomocy do usiłowania oszustwa, a zatem znamiona te i kwalifikację "art. 18 § 3 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k." należałoby wyeliminować. W sytuacji zaś, gdy mówimy tu o czynie przestępnym obejmującym jedno zdarzenie nie sposób mówić o uczynieniu sobie z popełnienia tego przestępstwa stałego

źródła dochodu.
Pozostawała zatem kwestia realizacji znamion czynu z art. 273 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Na tę okoliczność wyjaśnił T. G. (1) wskazując, że faktura ta jest nierzetelna, gdyż nie obrazuje rzeczywistego zdarzenia. Jak wynika z przytoczonego powyżej ustalenia na str. 208 uzasadnienia da się ustalić współudział w wystawieniu tej faktury K. S., T. C. (1) i T. G. (1). Brakuje natomiast dowodu na udział w tym przestępstwie A. B. (1). Dostarcza go tylko passus na str. 223 uzasadnienia:

"Ponadto w dniu 15.06.2011r. A. B. (1) został przesłuchany w charakterze świadka przez pracowników Pierwszego Urzędu Skarbowego w S. na okoliczność współpracy firmy (...) Sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o., w związku z czynnościami kontrolnymi prowadzonymi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. wobec (...) Sp. z o.o. w zakresie prawidłowości rozliczenia podatku od towarów i usług za listopad i grudzień 2010r. oraz zasadności wykazanego zwrotu na rachunek bankowy za listopad i grudzień 2010r., prawdziwości transakcji wynikających z ww. faktur. Oskarżony potwierdził kontakty handlowe

pomiędzy ww. spółkami. A. B. (1) potwierdził również podpisanie przez siebie umowy o współpracy z 2010r. dotyczącej organizacji dystrybucji podkładek na rynek krajowy i zagraniczny, wystawienia faktury nr (...) z dnia 15.12.2010r. i zapłaty za wykonaną usługę. Potwierdzeń tych A. B. (1) dokonał, pomimo, że wiedział, iż dokumenty te nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. A. B. (1) wówczas zeznał także, że wszelkie dokumenty przygotowywał T. G. (1), natomiast ze strony (...) Sp. z o.o. były one podpisywane przez niego osobiście, najprawdopodobniej w siedzibie firmy przy (...) (...) w S.. A. B. (1) wskazał, że on ustalał warunki finansowe tj. wysokość wynagrodzenia za usługę, zaś T. G. (1) precyzował szczegóły. (zarzut XLV a/o)".

Oznacza to, że obrońca A. B. (1) ma rację podnosząc zarzut obrazy art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., tyle że uczynił to w odniesieniu do niewłaściwego czynu. Niewłaściwe zakwalifikowanie zarzutu nie wiąże jednak Sądu odwoławczego, który mógł potraktować właściwy zarzut podniesiony w odniesieniu do niewłaściwego czynu

zgodnie z kierunkiem działania obrońcy. Dlatego w zakresie zarzutu XLV doszło do obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez oparcie skazania na zeznaniach A. B. (1) złożonych w toku postępowania podatkowego, które następnie zostały wykorzystane pomimo, iż A. B. (1) zyskał status oskarżonego.

Zarzut 10 apelacji obrońcy A. B. (1) okazał się natomiast niezasadny w stosunku do zarzutu I. Zdaniem skarżącego Sąd dopuścił się rażącego naruszenia zasad wynikających z art. 389 k.p.k., co wynika ze str. 541-542 uzasadnienia skutkujących przypisaniem mu sprawstwa czynu zarzucanego w punkcie I. Tymczasem rozważania na str. 542-542 uzasadnienia zawarte są w sekcji uzasadnienia odnoszącej się do czynów XLII, XLIII, XLIV i LXVIII, a zatem żadnego przypisywanego A. B. (1), gdyż wszystkie bez wyjątku dotyczą oskarżonego T. C. (1). Co więcej, na stronach 541-542 uzasadnienia ani razu nie jest wymieniany A. B. (1) jako źródło dowodowe, stąd nie da się wywieść, by doszło do obrazy przepisów postępowania skutkujących

niezasadnym przypisaniem sprawstwa A. B. (1) odnośnie czynu I.			
Wniosek			
zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Co do czynu XLV apelacja okazała się zasadna, natomiast w pozostałym zakresie - nie.			
3.12.	art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażającego się w dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, która to dowolność polegała na wykroczeniu poza reguły swobodnej oceny dowodów a zwłaszcza T. G. (1) i bezzasadne przyjęcie, że wyjaśnienia te są wiarygodne, pomimo tego, że wyjaśnienia te w zakresie A. B. (1) są odosobnione i nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym oraz na bezzasadnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oskarżonego - dot. zarzutu I, LXII, LXIX i LXX opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego rozstrzygnięcia wyrażając się w stwierdzeniu, że oskarżony A. B. (1):

a) uczestniczył w grupie przestępczej prowadzonej przez T. G. (1), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku - dot. zarzutu I opisanego w akcie oskarżenia,

b) udostępniał rachunku bankowe członkom grupy przestępczej, przyjmował i przekazywał środki płatnicze, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku - dot. zarzutu LXII opisanego w akcie oskarżenia,

c) podrobił zaświadczenia o dochodach i zatrudnieniu na nazwisko P. S. (2) oraz T. C. (1) i przekazał je by ci mogli uzyskać kredyt w banku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku - dot. zarzutu LXIX i LXX opisanego w

	akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnośnie do czynu LXII należy zauważyć, że obrońca mija się z prawdą twierdząc, że rola oskarżonego A. B. (1) ograniczyła się li tylko do udostępnienia konta bankowego wykorzystywanego później przez T. G. (1) do prania brudnych pieniędzy. Rzeczywiście takie działanie upoważniałoby jedynie do ustalenia pomocnictwa. Skarżący pomija jednak fakt, że na przełomie str. 170 i 171 wyroku znajduje się jednak ustalenie: "w tym samym dniu T. C. (1) przelał kwotę 126.925 zł na rachunek bankowy B. (...)sp. z o.o., a z którego w dniach 19 i 20 stycznia 2011r. zostały one pobrane w gotówce w kwocie 126.900 zł przez A. B. (1), który przekazał ww.. kwotę B. B. (1)". Zarówno wyjaśnienia B. B. (1), jak i przede wszystkim dane z dokumentacji bankowej potwierdzają fakt osobistego wypłacenia środków pochodzących z przestępstwa skarbowego przez A. B. (1). Słusznie zatem Sąd I instancji przyjął sprawstwo A. B. (1), tyle, że w zakresie sprawstwa</p>		

pojedynczego kwota nie przekraczała wartości znacznej, a wartość znaczną przekraczało zachowanie A. B. (1) w formie pomocnictwa. Prawidłowa kwalifikacja prawna dla zachowania A. B. (1) powinna zatem obejmować art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Ma to oczywiście wpływ na wymiar kary, która w ocenie Sądu odwoławczego powinna być nieco mniejsza niż T. C. (1) i B. B. (1), którzy w znaczenie większym zakresie (czasowym i kwotowym) dopuścili się czynności prania brudnych pieniędzy. Z tych względów karę obniżono do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 200 złotych.

Odnosnie do czynu LXIX uznać należy apelację obrońcy oskarżonego A. B. (1) za uzasadnioną o tyle, że nie sposób jednoznacznie wykazać sprawstwa oskarżonego.

Sam P. S. (2) nie spotkał nigdy oskarżonego, na temat udzielenia kredytu bankowego rozmawiał z nieustalonymi mężczyznami, wobec tego jego zeznania nie potwierdzają, ani nie zaprzeczają winie A. B. (1). Po weryfikacji, kredyt

nie został udzielony, a zatem nie sposób czynić ustaleń na podstawie przepływu środków z kredytu, bo jego nie było. Zeznania W. Ż., właściciela Zakładu (...) niczego nie wnoszą, albowiem przy wystawianiu zaświadczenia o zatrudnieniu P. S. (2) w jego firmie użyto całkowicie innej, podrobionej pieczętki.

Z opinii grafologicznej nr (...)(...)wynika, że "konstrukcje graficzne w postaci treści oraz podpisów o treści (...) i „(...)" na zaświadczeniu o dochodach z dnia 03.02.2010r., wystawione na dane P. S. (2) nie zostały sporządzone przez T. G. (1), nie można kategorycznie wykluczyć, że nie zostały sporządzone przez A. B. (1)". Opinia ta zatem nie rozstrzyga o sprawstwie oskarżonego.

Pozostały zatem dwa dowody osobowe, w postaci wyjaśnień T. G. (1), z których wynika, iż podrobił zaświadczenie o zarobkach na prośbę A. B. (1) i wyjaśnień A. B. (1), który w postępowaniu przygotowawczym przyznawał się do wszystkich czynów, z wyjątkiem właśnie fałszerstwa na rzecz P. S. (2): "Przyznaję się do wszystkich zarzutów, tak jak wyjaśniałem poprzednio, oprócz ostatniego zarzutu.

Nie wypisywałem takiego zaświadczenia o zatrudnieniu. Nigdy nie spotkałem P. S. (2) i nigdy nic na jego nazwisko nie wypełniałem". Brakuje jakiegoś racjonalnego dowodu, dla którego należałoby T. G. (1) nie dać wiary co do tego jednego czynu, ale nie ma również żadnego racjonalnego powodu, dla którego A. B. (1) miałby się przyznać do szeregu dużo cięższych przestępstw, a akurat do tego - proporcjonalnie niewielkiego - akurat nie. Mając zatem sytuację słowo przeciwko słowu, żadne inne dowody, w szczególności niedająca pewności opinia grafoskopijna, nie pozwalają przełamać uzasadnionych wątpliwości sprawstwa, w związku z czym należało zastosować art. 5 § 2 k.p.k. i uniewinnić A. B. (1) od tego czynu, uznając, że wątpliwości tej nie sposób usunąć.

Wreszcie, co do czynu LXX tego fałszerstwa oskarżony nie kwestionował, zresztą z opinii grafoskopijnej wynika, że: "Z opinii grafologicznej nr (...) (...) wynika, że konstrukcje graficzne w postaci zapisów słownych w postaci: treść i podpis (...) na zaświadczeniu o zatrudnieniu i wysokości zarobków z dnia 18.06.2009r. wystawione na dane T. C. (1),

nie zostały sporządzone przez T. G. (1), nie można kategorycznie wykluczyć, że nie zostały sporządzone przez A. B. (1). Konstrukcje graficzne w postaci częściowo czytelnego podpisu w obrębie pieczętki na zaświadczeniu o zatrudnieniu i wysokości zarobków z dnia 18.06.2009r. wystawione na dane T. C. (1), zostały sporządzone przez A. B. (1)".

Dlatego przyjęcie przez Sąd I instancji, że A. B. (1) udzielił pomocy T. C. (1) w uzyskaniu pożyczki bankowej poprzez sporządzenie dokumentu o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki w postaci poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o zatrudnieniu znajduje potwierdzenie tak w wyjaśnieniach A. B. (1) z postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do tego czynu, jak i w opinii grafoskopijnej, wreszcie w wyjaśnieniach T. C. (1). W związku z tym Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu LXX.

Wniosek

zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylene wyroku i przekazanie sprawy do

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

ponownego rozpoznania Sądowi I instancji			
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Co do czynu LXX apelacja nie została uwzględniona, częściowa zasadność co do czynu LXII znalazła odbicie w zmianie kwalifikacji i wymiaru kary, natomiast co do czynu LXIX doszło do uniewinnienia oskarżonego.			
3.13.	<p>art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażającego się w dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, która to dowolność polegała na wykroczeniu poza reguły swobodnej oceny dowodów bezzasadne przyjęcie, że A. B. (1) wystawił fakturę VAT na rzecz (...) sp. z o.o. i działał z zamiarem pomocnictwa we wprowadzeniu w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego i doprowadzeniu go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.300 zł, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że A. B. (1) nie miał świadomości, że faktura taka została wystawiona oraz, że poświadczyła ona</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>nieprawdę, a (...) sp. z o.o. nie zapłaciło należnej z niej kwoty, a tym samym oskarżony nie wiedział i nie mógł przewidzieć, że udzieli pomocy w przestępstwie - dot. zarzutu LV opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Częściowo obrońca oskarżonego ma rację. Zarzut LV jest o tyle odmienny od zarzutu XLV, że w tym przypadku mamy do czynienia z fakturą wystawioną przez B. (...), a nie przyjętą przez tę spółkę. Jak wynika z opinii grafoskopijnej (str. 231 uzasadnienia) nie da się ustalić, czy podpis na fakturze złożył A. B. (1), zaś sam oskarżony kwestionuje tę okoliczność, mimo że wskazywał na wiele nierzetelnych faktur składających się na zarzuty XI i XII. Nie ma zatem dowodu pewnego wskazującego, że A. B. (1) wystawił fakturę (...). Pewne jest jednak, że oskarżony ten w toku czynności sprawdzających prowadzonych w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego P. potwierdził rzetelność tej faktury. Na str. 235 uzasadnienia znajdują się zatem trafne ustalenia bazujące na</p>		

<p>wyjaśnieniach A. B. (1), iż w toku postępowania sprawdzającego był dwukrotnie w urzędzie skarbowym i potwierdzał to, co wskazał mu T. G. (1). Dlatego nieprawidłowy był opis czynu, który powinien ograniczać się do potwierdzenia przez A. B. (1) w toku czynności sprawdzających rzetelności faktury (...).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Uwzględnienie wniosku apelacyjnego doprowadziło do zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej poprzez wyeliminowanie pierwszej części opisu i ograniczenie się do znamion drugiej części znamion ustawowych.</p>			
<p>3.14.</p>	<p>art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. ustalenia kto wystawił</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>i podpisywał oraz przyjmował poświadczające nieprawdę faktury VAT wskazane w zarzucie XI opisanego w akcie oskarżenia,</p> <p>art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. ustalenia kto wystawił i podpisywał oraz przyjmował poświadczające nieprawdę faktury VAT wskazane w zarzucie XII opisanego w akcie oskarżenia,</p> <p>art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. ustalenia kto wystawił i podpisywał oraz przyjmował poświadczające nieprawdę faktury VAT wskazane w zarzucie LVI opisanego w akcie oskarżenia (apelacja obrońcy A. B. (1))</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W postępowaniu kontradiktoryjnym, a taki model co do zasady obowiązuje w polskim ustawodawstwie, ciężar dowodów spoczywa na stronach, natomiast Sąd dopuszcza i przeprowadza</p>		

dowody wówczas, gdy taka okoliczność powstaje na tle oceny poszczególnych dowodów. W toku postępowania przygotowawczego A. B. (1) wielokrotnie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, z wyjątkiem wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu na rzecz P. S. (2) ((...), (...), (...), (...), ostateczne stanowisko na k. (...)). Powoduje to oczywiście konieczność szczegółowego ustosunkowania się do zarzutu LXIX części wstępnej, natomiast w odniesieniu do pozostałych czynów nacisk na prowadzenie postępowania z urzędu jest zdecydowanie mniejszy, zważywszy na stanowisko procesowe A. B. (1) zaprezentowane w toku wielokrotnego składania wyjaśnień na przestrzeni wielu miesięcy. Dla karalności czynu opisanego w punkcie LVI części wstępnej nie ma przy tym zupełnie znaczenia kto wystawił i podpisywał faktury, jeżeli zarzut dotyczy przyjęcia nierzetelnych faktur, które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Okoliczność ta nie ma zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Wniosek

<p>zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nietrafności zarzutu apelacyjnego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji.</p>			
<p>3.15.</p>	<p>rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu Ł. Ł. (1) kary łącznej oraz kar jednostkowych oraz środków karnych przejawiającej się w szczególności w orzeczonej karze łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 200 złotych każda, bez uwzględnienia przez Sąd I instancji, przy wymiarze kary w zakresie wyboru jej orzekania, rodzaju właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz ustalonych w sprawie okoliczności łagodzących jak choćby nie naruszanie prawa oraz zasad współżycia społecznego od momentu postawienia zarzutów Ł. Ł. (1), a także poprzez określenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>możliwości zarobkowych oskarżonego na zbyt wysokim poziomie, ponieważ oskarżony jest osobą słabo wykształconą i uzależnioną od alkoholu, co poskutkowało wymierzeniem zbyt surowej kary (apelacja obrońcy Ł. Ł. (1))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ł. Ł. (1) wymierzono za poszczególne czyny:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn I, za udział w zorganizowanej grupie przestępczej - 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności, - za czyn XIII - karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych, - za czyn XLVI - karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 200 złotych, - za czyn LXIII - karę 1 roku pozbawienia wolności. <p>Kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie razi Sądu odwoławczego, jeżeli zważy się na fakt, że Ł. Ł. (1) brał udział w grupie przez półtora roku. W tym czasie oskarżony</p>			

przyjmował i wystawiał faktury, przekazywał je do biura rachunkowego, które na tej podstawie wystawiało nierzetelne deklaracje podatkowe, wreszcie uczestniczył w praniu środków uzyskanych z tytułu zobowiązań podatkowych.

Jeżeli chodzi o karę orzeczoną za czyn opisany w punkcie XIII to mowa jest o narażeniu na uszczuplenie podatku w kwocie 171.404 zł i pomocy w zwrocie podatku na kwotę 45.650 zł. Kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za ten czyn nie rażą zatem swoją nadmierną surowością.

Za przestępstwo z art. 271 § k.k. polegające na wystawieniu trzech faktur poświadczających nieprawdę, ale i potwierdzeniu wobec pracowników urzędu skarbowych dokonujących kontroli krzyżowych ich rzetelności, nie sposób uznać kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny za nadmiernie surowe.

Wreszcie kara za pomocnictwo w praniu brudnych pieniędzy na kwotę 3,3 miliona złotych w wysokości 1 roku pozbawienia wolności z całą pewnością nie jest nadmiernie surowa.

Kary łączne powinny zatem opiewać na karę

<p>między 1 rokiem i 2 miesiącami pozbawienia wolności a 3 latami i 3 miesiącami pozbawienia wolności oraz między 300 a 450 stawek dziennych grzywny.</p> <p>O ile nie można mieć zastrzeżeń do wysokości kary grzywny zważywszy na majątkowy interes w popełnianiu przestępstw, o tyle wysokość kary łącznej pozbawienia wolności została zmiarkowana zbyt surowo. Kary łączne pozbawienia wolności wobec pozostałych oskarżonych orzekane były bez pełnej absorpcji, ale bliżej im było do kar najniższych niż do kar orzeczonych z pełną kumulacją. Stąd obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych a także kary łącznej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz warunkowego jej zawieszenia na ustalony przez Sąd okres</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Z uwagi na częściową zasadność apelacji obrońcy oskarżonego nie zmieniono kar jednostkowych i kary łącznej grzywny, natomiast karę łączną pozbawienia wolności obniżono do 2 lat. Nie zachodziły natomiast podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż wobec członków zorganizowanych grup przestępczych orzekane one są w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a taki nie zachodził w przypadku Ł. Ł. (1).</p>			
<p>3.16.</p>	<p>rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres pięciu lat próby oraz kary łącznej grzywny w rozmiarze 400 stawek dziennych po 200 zł każda, wyrażającą się w wymierzeniu tej kary z pominięciem zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. i art. 12 i 13 § 1 i 2 k.k.s., w szczególności w nieuwzględnieniu przy wymiarze kary warunków i właściwości osobistych T. K. (1), jego możliwości majątkowych i zarobkowych, które</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>uniemożliwiają mu uiszczenie grzywny w takim rozmiarze, co czyni wymierzoną karę iluzoryczną, zamiast mającą spełniać cele prewencji ogólnej i szczególnej (apelacja obrońcy T. K. (1))</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>T. K. (1) został skazany za dwa przestępstwa:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn opisany w zarzucie XXXIII za narażenie na uszczuplenie podatku wielkiej wartości (1.925.318 złotych) na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych po 200 złotych, - za czyn opisany w punkcie XXXVII za przestępstwo oszustwa i poświadczenia nieprawdy na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 200 złotych. <p>Orzeczenie w odniesieniu do takich przestępstw kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby już należało uznać za łagodne potraktowanie, wobec czego nie sposób uznać kary łącznej grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych</p>		

(a więc orzeczonej z pełną absorpcją) po 200 złotych, czyli jedynej realnej dolegliwości za nadmiernie surową.			
Wniosek			
zmiana wyroku poprzez: a) wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, b) wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w granicach dolnego zagrożenia ustawowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego.			
3.17.	rażącą surowość wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności za czyny wskazane w punktach od 30 do 43 części rozstrzygającej wyroku i kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 44 części rozstrzygającej wyroku (apelacja obrońcy T. C. (1))	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu T. C. (1):</p> <ul style="list-style-type: none">- za czyn I - kierowania zorganizowaną grupą przestępczą karę 2 lat pozbawienia wolności,- za czyn III - karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,- za czyn VIII - karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,- za czyn IX - karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,- za czyn XXXVIII - karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 200 złotych,- za czyn XL - karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,- za czyn XLI - karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (obniżoną przez Sąd odwoławczy do 4 miesięcy),- za czyn XLII - karę 1 roku pozbawienia wolności i		

400 stawek dziennych
grzywny po 200 złotych,

- za czyn XLIII - karę
1 roku i 2 miesiące
pozbawienia wolności i
300 stawek dziennych
grzywny po 200 złotych,

- za czyn XLVIII - karę
3 miesiące pozbawienia
wolności,

- za czyn LXII - karę 2
lat pozbawienia wolności
i 300 stawek dziennych
grzywny po 200 złotych,

- za czyn LXIV - karę 1 roku
i 6 miesięcy pozbawienia
wolności i 100 stawek
dziennych grzywny po 200
złotych,

- za czyn LXVI-LXVII
- karę 10 miesięcy
pozbawienia wolności i
150 stawek dziennych
grzywny po 200 złotych,

- za czyn LXVIII - karę
5 miesięcy pozbawienia
wolności.

Jak wynika z powyższego
zestawienia dolną granicę
wymiaru kary łącznej
dają dwie kary po 2
lata pozbawienia wolności
wymierzone za czyn I
i LXII. Suma kar
wynosi zaś 15 lat i
5 miesięcy pozbawienia
wolności. Wymierzenie
kary łącznej w wymiarze
4 lat pozbawienia
wolności świadczy zatem
o zdecydowanym daniu
prymatu zasadzie
absorpcji kosztem
kumulacji kar. Trudno
zatem uznać, by Sąd

I instancji potraktował oskarżonego surowo, a wysokość kary łącznej wynika w głównej mierze z wymiaru kar za czyny I i LXII, tych zaś kar nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe. Pierwsza z nich dotyczy bowiem kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez okres półtora roku mającego na koncie popełnianie przestępstw skarbowych, oszustw, poświadczania nieprawdy na kwoty wielomilionowe.

Również kara za czyn LXII wymierzona w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności nie razi swoją surowością, jeśli się zważy, że polegał na praniu pieniędzy przez 11 miesięcy, opiewał na milionowe kwoty, a sama kwota korzyści majątkowej wyniosła 1.157.235 złotych. W tej samej wysokości karę orzeczono również B. B. (1) i nie sposób uznać, że doszło do niesprawiedliwości w stopniu rażącym. Te dwie kary są prawidłowe, a to one statuują dolną granicę kary łącznej. Nie budzą również zastrzeżeń pozostałe kary jednostkowe wymierzone za różnorodnej przestępstwa - oszustwa na znaczną wartość połączone z poświadczaniem nieprawdy (czyn III, XXXVIII, XLIII, LXIV, LXVI, LXVII), przestępstw

<p>skarbowych dużej wartości (czyn VIII, XL, XLII). Nie rażą też łagodniejsze kary za podrabianie dokumentów (czyn IX), czy pomocnictwo do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy (czyn XLVIII, LXVIII).</p> <p>Zważywszy zaś na długość akcji przestępczej, wielorodzajowość naruszonych dóbr, działanie w różnych konfiguracjach osobowych wymierzona kara łączna 4 lat pozbawienia wolności nie razi swoją nadmierną surowością. Jej wymiar i działanie w zorganizowanej grupie przestępczej wyklucza zaś zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku poprzez stosowne obniżenie kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu za popełnienie czynów opisanych w punktach od 30 do 43 części rozstrzygającej wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie jej w rozmiarze nieprzekraczającym dwóch lat pozbawienia wolności, a także warunkowe zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności na okres pięciu lat próby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zmiana jednej z kar jednostkowych obligowała do uchylenia dotychczasowej kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenia nowej. Sąd odwoławczy uznał jednak, że prawidłowe ukształtowanie dotychczasowej kary łącznej i zmiana drugiej najmniejszej kary jednostkowej o jeden miesiąc uzasadniają orzeczenie kary łącznej w dotychczasowym wymiarze.</p> <p>Zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec osoby uczestniczącej w zorganizowanej grupie przestępczej może nastąpić tylko w wyjątkowym przypadku uzasadnionym szczególnymi okolicznościami, a takowy nie zachodzi wobec oskarżonego, którego uznano za jednego z kierujących tą grupą.</p>		
<p>3.18.</p>	<p>rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej jednego roku i dwóch</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>miesiący pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres pięciu lat próby oraz kary łącznej grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda, wyrażającą się w wymierzeniu tej kary z pominięciem zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. i art. 12 i 13 § 1 i 2 k.k.s., w szczególności w nieuwzględnieniu przy wymiarze kary warunków i właściwości osobistych M. S., jego możliwości majątkowych i zarobkowych, które uniemożliwiają mu uiszczenie grzywny w takim rozmiarze, co czyni wymierzoną karę iluzoryczną, zamiast mającą spełniać cele prewencji ogólnej i szczególnej (apelacja obrońcy M. S.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Częściowa zasadność wynika z faktu umorzenia postępowania o czyn LIX, którym orzeczona została kara grzywny, stąd argumentacja apelacji skierowana przeciwko wysokości kary grzywny okazała się bezprzedmiotowa. Obniżenie kary za czyn LVII z 6 do 4 miesięcy pozbawienia wolności, spowodowało</p>			

<p>konieczność uchylenia kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie nowej. Obniżenie kary jednostkowej o 2 miesiące uzasadniało, zdaniem Sądu odwoławczego, obniżenie kary łącznej z 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku. Do tej nowej kary łącznej odniesiono orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku poprzez:</p> <p>a) wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w granicach dolnego zagrożenia ustawowego,</p> <p>b) wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w granicach dolnego zagrożenia ustawowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ze względu na umorzenie postępowania o jeden czyn bezprzedmiotowe stało się odnoszenie do wymiaru kary grzywny. Kara łączna pozbawienia wolności została orzeczona w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i do tej kary odniesiono</p>		

orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.			
3.19.	<p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji gdy prawidłowo ocenione okoliczności wpływające na wymiar kary pozwalają na zastosowanie wobec oskarżonego C. T. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (apelacja obrońcy C. T. (1))</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Oskarżonemu orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Na skutek umorzenia postępowania o czyn XXXVI pozostały po dwie kary:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn XXXVII pozostała kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 200 złotych, takie same kary orzeczono za czyn XXXVIII. <p>Nowa kara łączna powinna zatem zostać wymierzona w granicach od roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat pozbawienia wolności oraz od 300 do 600 stawek dziennych grzywny. Kara</p>			

<p>nie mogła być też wyższa niż dotychczasowe kary łączne. Dlatego Sąd uznał za zasadne zmiarkowanie kary łącznej z 2 lat do 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz z 600 do 450 stawek dziennych grzywny.</p> <p>W kwestii warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd uznał je za nieuzasadnione zważywszy na wcześniejszą karalność oskarżonego i brak przeświadczenia, iż kara nieizolacyjna okaże się wystarczająca do osiągnięcia jej celów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutu apelacji, Sąd nie uwzględnił wniosku apelacyjnego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Przedawnienie karalności czynów opisanych w punktach XXII, XXV i XXX części wstępnej wyroku dotyczących T. G. (1), w punkcie XXXVI części wstępnej - dotyczącego C. T. (1) i w punkcie LIX części wstępnej - dotyczącego M. S. (punkty 16, 17, 20, 73 i 79 części dyspozytywnej).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Przestępstwa skarbowe dotyczące małej wartości zagrożone są karami grzywny, a zatem mieszczą się w kategorii przestępstw skarbowych zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat. Wówczas termin przedawnienia karalności wynosi 5 lat (art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s.). W przeciwieństwie do Kodeksu karnego wszczęcie postępowania przeciwko osobie powoduje niejednakowe wydłużenie terminu przedawnienia wyrokowania, tj. w przypadku przestępstw skarbowych określonych w art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. - o 5 lat, a przestępstw skarbowych określonych w art. 44 § 1 pkt 2		

k.k.s. - o 10 lat (art. 44 § 5 k.k.s.). Termin ten liczony jest od końca roku kalendarzowego, bowiem przestępstwa te polegają na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej (art. 44 § 3 k.k.s.). Oznacza to, że termin przedawnienia wyrokowania przestępstw skarbowych zagrożonych karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, popełnionych przed 1 stycznia 2011r. już nastąpił. Do tej kategorii zaliczyć zatem należy przestępstwa skarbowe w typie uprzywilejowanym (mała wartość w 2009r. wynosiła do 255.200 złotych, a w 2010r. - do 263.400 złotych). Termin przedawnienia upływający 31.12.2010r. Sąd wydłużył o 53 dni zgodnie z art. 15zss ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanymi nimi sytuacjami kryzysowymi (Dz. U. z 2020r. poz. 374 i 568), który obowiązywał od 31.03.2020r. do 16.05.2020r. (czyli 46 dni) oraz 7 dni wynikające z art. 68 ust. 7 ustawy z dnia 14 maja 2020r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się

wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020r. poz. 875).

Dlatego Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie o przestępstwa skarbowe, w których wartość była mała, a czyny zakończyły się przed 1.01.2011r. Do tej kategorii należą czyny opisane w punkcie XXII, XXV i XXX części wstępnej, z tym, że ten ostatni po zmianie opisu dokonanej w punkcie 20 części dyspozytywnej - przypisywane T. G. (1), w punkcie XXXVI części wstępnej zarzucanego C. T. (1), po zmianie opisu dokonanej w punkcie 79 części dyspozytywnej, wreszcie w punkcie LIX zarzucanego M. S..

Z uwagi na powyższe rozstrzygnięcia kosztami procesu w tej części Sąd obciążył Skarb Państwa, uchylił kary łączne obejmujące kary wymierzone za powyższe przestępstwa skarbowe, a na podstawie art. 436 k.p.k. ograniczył odniesienie się do zarzutów i wniosków apelacyjnych dotyczących powyżej wskazanych przestępstw skarbowych do ustalenia istnienia przesłanki procesowej przedawnienia karalności.

Ponieważ obrońca oskarżonego B. B. (1) nie składał wniosku o sporządzenie uzasadnienia gwo

<p>wyjaśnienia należy wskazać, że Sąd odwoławczy, po rozpoznaniu dokumentów przedłożonych przez jego obrońcę uznał za zasadne zmniejszenie wysokości stawki dziennej grzywny do 100 złotych uwzględniającej trudną sytuację materialną i życiową oskarżonego z jednej strony, ale i wagę zarzuconych czynów oraz wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie - z drugiej strony.</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.1.1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="462 1294 798 1424">Przedmiot utrzymania w mocy</td> <td data-bbox="798 1294 1479 1424"></td> </tr> </table>	Przedmiot utrzymania w mocy	
Przedmiot utrzymania w mocy			
<p>W zakresie niewskazanym w sekcji 5.2 i 5.3</p>			
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność apelacji obrońców i brak podstaw do uwzględnienia z urzędu.</p>			

1.6. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>1. czyny zarzucane A. B. (1) w punktach XXXIX i LIV, a na podstawie art. 435 §1 k.p.k. – także zarzucane M. S. w punkcie LVII, T. G. (1) w punkcie IV, XXIV, T. C. (1) w punkcie XLI, B. B. (1) w punkcie LI, LII, a przypisane w punktach 5, 36, 51, 64, 71 części dyspozytywnej - zakwalifikował z art. 587 §1 k.s.h. w zb. z art. 272 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jako podstawę wymiaru kary wskazał art. 272 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. oraz obniżył kary jednostkowe: orzeczone wobec A. B. (1) i B. B. (1) w punktach 51 i 64 części dyspozytywnej – do 6 miesięcy pozbawienia wolności, a wobec T. C. (1) i M. S. orzeczone w punktach 36 i 71 części dyspozytywnej – do 4 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2. uchylił kary łączne pozbawienia wolności wobec A. B. (1), M. S., B. B. (1), T. C. (1) oraz karę łączną grzywny wobec A. B. (1),</p> <p>3. uniewinnił A. B. (1) od popełnienia czynów zarzucanych w punktach XLV i LXIX części wstępnej, a przypisanych</p>		

w punktach 63 i 68 części dyspozytywnej, kosztami procesu w tej części obciążając Skarb Państwa.

4. w zakresie czynu zarzucanego A. B. (1) w punkcie LV części wstępnej uznał tego oskarżonego za winnego tego, że w okresie między 18 marca 2011r. a 8 lipca 2011r. w P. i S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby, po wystawieniu poświadczającej nieprawdę faktury VAT w imieniu B. (...)sp. z o.o. nr (...) z dnia 18 marca 2011r. na rzecz (...) sp. z o.o. potwierdził w toku czynności sprawdzających prawidłowość i rzetelność dokumentów u kontrahentów na podstawie art. 274c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa przeprowadzonych z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego P. z dnia 16.05.2011r. znak (...) udzielił pomocy B. B. (1) we wprowadzeniu w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego P. co do prawa obniżenia podatku naliczonego o podatek należny wynikający z ww. poświadczającej nieprawdę faktury VAT, udzielając pomocy B. B. (1) w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

Naczelnika Urzędu Skarbowego P. w kwocie 2300 zł, tj. czynu z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i art. 33 §2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 200 złotych każda,

5. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie LXII części wstępnej, czyn A. B. (1) zakwalifikował z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zb. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 299 §1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i obniżył karę za ten czyn do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,

6. w opisie czynu zarzucanego J. K. (1) w punkcie LXI części wstępnej, a przypisanego w punkcie 77 części dyspozytywnej z opisu czynu wyeliminował „czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu”, z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 37 §1 pkt 2 k.k.s., z wymiaru kary wyeliminował karę pozbawienia wolności oraz orzeczenie o warunkowym

<p>zawieszeniu jej wykonania (punkt 78),</p> <p>7. z opisu czynu zarzuconego T. K. (2) w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyeliminował faktury (...),</p> <p>8. karę wymierzoną T. G. (1) za czyn opisany w punkcie I części dyspozytywnej obniżył do 8 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>9. obniżył karę łączną wobec Ł. Ł. (1) do 2 lat pozbawienia wolności,</p> <p>10. obniżył wysokość stawki dziennej orzeczonej wobec B. B. (1) w karach jednostkowych i karze łącznej do 100 złotych.</p>			
Zwiąże o powodach zmiany			
Szczegółowo przyczyn zmiany zostały wskazane w sekcji 3 uzasadnienia.			
1.7. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.3. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Wyrok uchylony w części dotyczącej T. G. (1) za czyny opisane w punktach XXII, XXV i XXX części wstępnej, w części dotyczącej C. T. (1) za czyn opisany w punkcie XXXVI części wstępnej, w części dotyczącej M. S. za czyn opisany w punkcie LIX części wstępnej a przypisane w punktach 16, 17, 20, 73 i 79 części dyspozytywnej - na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. Umorzenie postępowania nastąpiło z powodu przedawnienia najdrobniejszych przestępstw skarbowych			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

<p>1.1.4. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.8. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II. 11 i II.12</p>	<p>1. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s., art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. połączył wymierzone:</p> <p>a. T. G. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 700 stawek dziennych grzywny po 200 złotych każda,</p> <p>b. A. B. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 600 stawek dziennych grzywny po 200 złotych,</p> <p>c. T. C. (1) kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,</p> <p>d. B. B. (1) kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną</p>	

	<p>3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>e. M. S. kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, do tej kary odnosząc orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary,</p> <p>2. na podstawie art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. połączył wymierzone C. T. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył kary łączne 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny po 200 złotych.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Sąd zasądził na rzecz obrońców z urzędu wynagrodzenie za trzy terminy rozpraw (140%) zgodnie z przepisami stosownego rozporządzenia.	
V.	nie znajdując podstaw do zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych tych oskarżonych, którzy wnieśli apelacje, Sąd rozstrzygnął o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt	

	2-5, art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)
7. PODPIS	
Stanisław Kucharczyk Andrzej Wiśniewski Dorota Mazurek	

1.9. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca Ł. Ł. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	co do winy w zakresie udziału w grupie, w pozostałym zakresie co do kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.10. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca C. T. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.11.	Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca T. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca J. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca T. C. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za czyn I, kara za pozostałe czyny		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca M. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	7	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca T. K. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	8	
Podmiot apelację	wnoszący obrońca A. B. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.17. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	9
Podmiot wnoszący apelację	obrońca B. B. (1)
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo co do kary

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana